

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1970 YILI İKRAMİYE PLANI:

**Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.**

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 650 — 41)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 14

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

25 Mart 1970

Başıboş bir gemi gibi..

PADİŞAH İkinci Mahmut Osmanlı İmparatorluğunun en büyük sultanlarından biri idi. Memleketin başına belâ haline gelmiş Yenigeri ocağını yok edip «Nizamı Cedit» i kuran; Harp Okulunu açan; o'dur. İlk defa bir Türkçe gazete yayınlatan, yenilik taraftarı, ileri görüşlü bir padişah İkinci Mahmut... O zamanlar Rusya'nın bazı davranışları üzerine devlet başı derde girmişti. Sultan ile danışmanları önemli dâvalar üstüne sık sık toplanırlarken, sarayın kızlar ağası, Rus çarını kastederek:

— Canını o balıkçıya tacı biz vermedik mi? Yine alırız, bu iş bitiverir.. demiş.

Kızlar ağasının sözünü Padişah'a iletmisler; dayanamamış İkinci Mahmut:

— Yârabbi, demiş, şu arabin aklını ne olur bir gececik bana ver de rahat bir uyku uyuyayım.

Günümüzde Ankara kulislerinde köşe kapmaca oynayan politikacılar baktıkça aklımıza kızlar ağasının hali geliyor. Mebus beylerin her biri sanki fütursuz birer kızlar ağası... Bırakmışlar devletin bunca iç ve dış derdini, saray entrikasının peşinde günlerini gün ediyorlar.

Yunanlı silâhlanıyormuş..

Bizimkilere viz geliyor.

Kıbrıs, kayınıyormuş..

Bizimkilere viz geliyor.

Ortadoğu barut fıçısı imiş..

Bizimkilere viz geliyor.

Bizimkiler için var mı kulis, var mı entrika, var mı dümen, var mı pazarlık... Filânca bankadan kredi alınacakmış, çitlenbik ithalatı için kota çıkarılacakmış, seçim bölgesin-

de pek nüfuzlu fişmekân ağasının işi Bakanlıkta kovalanacakmış...

Bizimkilerin aklı salt bu gibi işler için çalışıyor.

Oysa Yunanlılar Megalo İdea peşinde kararlı ve inatlı çalışıyorlar. Ege denizinde silâh gücü bakımından bizden üstün duruma geçmişler. Kıbrıs'ta, Atina cuntası gizliden-açıktan bir şeyler hazırlıyormuş... Viz geliyor bizimkilere. Sanki bu devletin geleceği onlara emanet edilmiş.. sanki Türkiye dünya yüzünde yapayalnız yaşıyor.. sanki bilinmeyen okyanuslar ortasında dört bir yanı denizle çevrili bir unutulmuş adayız.. sanki bu memleket mebus beylerin mebus olmasıyla başladı, mebusluktan düşmeleriyle bitecek.. sanki Ortadoğu savaşları burnumuzun dibinde patlamadı.. sanki bugünden yarına herhangi bir buhranın patlamasına karşı sigortalıyız...

Ankara'nın otellerinden Parlâmentonun kulislerine kadar yayılan politikacılarımız, dünyadan habersiz, ya koltuk keyfi ya da koltuk kaygısı içindedirler. Dünyanın bütün sorunlarına gözleri kapalı ve yalnız küçük çıkarlarına gözleri açık «açık-gözler» bunlar...

Meşhur Eşref, bu tip mebuslar için bakın ne yazmış:

«Arkadaşlar, haydi yek-âvâz olun, Bir sürü güya kümeşte kaz olun; Bir ağızdan bağışın «millet» diye, «Bin yaşa ey şanlı hürriyet» diye; Eyleyin yek-digere birden hücum, Böyle taşkınlıklara vardır lüzüm. Uğraşırken siz bina sarsılmalı, Pantolon, setre, yelek yırtılmalı,

Eşref'in Osmanlı mebusları için

Dışişleri Bakanı, Mecliste ceza aldı. — Gazeteler —

— Cezalısınız!.. Üç ay yurt dışına çıkmayacaksınız!..

yazdığı bu satırları okurken, insan ister istemez Parlâmentonun itibarını hiçe saymakta pervasız bugünkü politikacıları hatırlamadan geçemi-

yor. İnsan, bu derece sorumsuz, bu derece çıkarıcı politikacılara milletvekilliği ve senatörlük koltuklarında rastladıkça memleketin geleceğinden umudu keser; hele dünyanın çeşitli çatışma ihtimalleri sınırlarımızı yakınlıklarında dolaşırken...

İsmet Paşa'nın da Meclis kürsüsünden dile getirdiği sorular, öncelikle dış politikada cevap bekliyor. Olacak olan olduktan sonra, söylenecek söz yararsızdır. Ve kendi çıkarlarını bir yana iteleyip memleketin büyük dâvalarına eğilmek acaba politika sözlüğünde günah mıdır?

AKBABA

★

Top

Top orta sahada
Top ceza sahasında
Top sağıçıkta
Top avutta
Top taçta
Top ağda

Bilgiç attı Sülü'ye
Sülü kaptırdı İsmet'e
İsmet ilerliyor
İsmet orta yaptı
Top Bülent'te
Turhan aldı
Top şansta, top talihte, top kısmet'te.

Topumuz birden top olmuşuz
Yıllar yılı
Gözümüz balon etti
Ardımızda yamalık.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Hükûmet kuruldu. —

İnönü — Oooh, ne de güzel kurulmuş!..

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969-1970 YARIŞMASINDAN SEÇMELER

BİR OLAY...

★

ALDI sözü Fehmi Hoşdümen, durun bakalım ne dedi:
«Valla bu konuda ben fazla bir şey bilmiyorum. Ne diye şahit yazmışlar bilmem ki? Oysa ne kadar da dikkat ederim böyle şeylere. Bir kavga filân olsa, aman şahit yazmasınlar, diye orada fazla eğlenmem, hemen tüyerim. Neme lâzım, hükümet kapısı bir, karı dırdırı iki. Allah insanı bunların eline düşürmesin...»

Gelelim şimdi olaya. Tesadüfen oradan geçiyordum ki bunlara rast geldim birdenbire... Böyle bir şey olacağını nereden bileyim, bilsem bakar mıydım hiç! Neyse gelelim şimdi olaya...

Şöyle bir nazar atfedip baktım. Görüntüde zahiren ikisi de mektepli okullu gibi bir şey. Hani okuldan kaçmışlar da bulmuşlar, geziyorlar, şakalaşıyorlar falan... Gerçi talebeliğimizde biz de, şimdiki öğrenciler gibi olmasa bile, arada sırada kaçarlık ama böyle bunlar gibi se-serpe dolaşmazdık ki a canım.

Efendim, benim nâciz kanaatimce bu meselenin ve de sorunun nedenleri sebepleri... Haa! Tamam tamam. Neyse gelelim şimdi hadiseye...

Ne diyordum? Haa... Evet, biraz itişiyorlardı, münakaşa ediyor, tartışıyor gibi bir halleri vardı ama, siz de bilirsiniz ki, bizzat, şahsen kendinizin, zatınızın da nazarı dikkatinizi celbetmiş, görmüşsünüzdür ki şimdiki gençlerin en basit konuşmaları, şakaları bile böyle hâşâ huzurdan, sözüm meclisten dışarı, hep böyle «Esek şakası». Şaka ederken de kız erkek dinlemiyorlar ki. Erkekler kız. Kızlar erkek gibi zaten...

Neyse gelelim şimdi vakaya... Derken efendim, delikanlı, kızı atıverdi orada duran bir taksiye. O sırada bir feryat işittim ama tam olarak bilmiyorum, kızıdan mı geldi, oradaki bir sinemada oynayan filminden mi, yoksa korna sesi mi kestiremiyeceğim. Araba oradan çabucak uzaklaştığı için başka bir şey göremedim. Söyleyeceklerim bundan ibarettir. İfadem bittiyse gidebilir miyim, çok önemli bir isim var da...

(İçinden) Yalan haa! Önemli bir isim falan yok. Ama nemelâzım camm, bana ne? Bana dokunmayan yılan bin yaşasın, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmam ben. Adam sendee... Her kovun kendi bacağından asılır. Hem göz kulak olsun efendim elâlem oğluna kızına. Başiboş bırakma versin öyle. Evlâdım dövmeyen dizini döver, kızı kendi haline bırakırsan ya davulcuya varır, ya zurnacıya...

Şimdi söz sırası Sportmen Selim'de:

«Maç dinliyordum âbicim. Tam da maçın en heyecanlı yerindeydim, toto oynamıştım. Bu maçı da bilirim en aşağı bir on vardı totomda. Onun için pürdikkat kesilmiştim yani, neredeyse radyonun içine düşecektim. Spiker tam «Ebegümeçli Fırır Faik aldı topu, bir çalım attı yaındaki Havyar Hamdi'ye. Gidiyor, gitti... Bastı topa, etrafına bakınıyor, pas verecek, hayır vermedi. Kayıyor kayıyor, sıkı bir diripling yapıyor, arkasından Fermansız Fehmi yetişti, faul yaptı. Staddan, yuh!.. sesleri... Ama Faik buna rağmen e-karte etti Fehmi'yi. Sağa deplâse olan Pastırma Salih'e pas verecek gibi yaptı. Avut noktasına, kornor bayrağına doğru sokuldu, yaptı ortasını. Çok güzel... haydi çık oğlum kafaya, Sucuk Sami vur, kafa at topa. Hayır, vuramadı, iskaladı. Buna

rağmen top uzaklaşmadı. Bir karambol... Tokat Tekin vuruyor. Gol olabilir...» diyordu ki bir feryat işittim, gayrı ihtiyarlı.. yani ne derler, farkında olmadan şöyle bir bakmış bulundum. Tabii gol olup olmadığını işitemedim. Yani limon sıkıtlar ke-ratalar bizim maça. Ulan, böyle önemli bir maç varken genç olan ki-şî, yani sportmen olan, benim gibi elhamdülillâh, maça gitmez, ya da radyodan dinlemez mi be! Haa, belki de hakkı var çocuğun. Düşünmüş-tür ki maç var, olay molay çıkma-sın falan diye hemen hepsi sahada polislerin, kolay olur emniyete çık-tırmadan uçuvermesel. Öyle dü-şündüyse helâl olsun doğrusu. Kafa-sı çalışıyor demek. Öyleyse niye o-lumsuz davranır şu kızın anası ba-bası bilmem ki? Veriversinler de ka-pansın şu iş! Daha iyisini mi bula-caklar be! Çocuğun kafası çalışıyor, akıllı. Kızı da seviyor... Daha ne? Ü-stelik boylu boslu, yakışıklı. Bende o vücut olacak vallahi, futbolcuların şahı olurum. Daha fazla direnme-yin, günah be. Oğlan hapse girse bir karış büyüyecek misiniz yanı? Ayıp! Haydi çabuk olun da aşk-toto onüç tutsun yahu...»

Daha fazla dayanamadı. Karıştı söze derhal. Müdahale etti vaziyete Ebümüslim Selim. Açtı ağzını, yum-du gözünü:

(Dışından) «Gördüm efendim, gör-düm. Oğlan, kızı kaçırdı sürükleye sürükleye hem de... Cebir kullandı

işbu tazeye. Asmalı efendim böyle-lerini, kesmeli.»

(İçinden):

Sandığımı açamadım loy loy
Sepetimi saçamadım loy loy
Yazık olsun gençliğime oy oy
Bir kız alıp kaçamadım vay vay!..

(Dışından) «Yalnız oğlanda mı ka-bahat, kızda da var efendim. O da suçlu. Bir elbise giymiş daracık, vü-cudunun bütün hatları belli oluyor-du. Hangi genç zıvanadan çıkıp ka-çırmaz onu bu haliyle?»

(İçinden) Tövbe estağfurullah, ha-ni ben bile... O mini eteğini, çorap-sız sütun bacaklarını görünce... Ah, nerde bizim zamanımızda böyle şey-ler, nerdee... Biz dünyaya erken gel-mişiz vallahi erkeem!.. Böyle biriy-le vuslata eremeyeceğiz, ne yazık!

(Dışından) «Yalnız onlarda mı... Anne babada da var suç. Hem esas suçun büyüğü onlarda. Çıkarıp çıka-rıp sokağa salıvermek değil marifet. Bakacak, kontrol edecek, göz kulak o-lacaksın yaa... Ahlâk çok bozuk çook. Kim ıslah edecek bunları? Ne namaz var hiçbirinde ne abdest.. Tanrı korkusu da yok içlerinde. Eee?! Asmalı efendim böylelerini.»

Kızın annesi:

«Teessürümünden fazla konuşamıya-cağım efendim. O hain, alçak benim kızımı kaçırmaya nasıl cür'et etti? O küstaha en büyük ceza verilsin. Benim tertemiz, mâsum, biricik kı-zımın adı kirlendi artık. Aile şere-fimiz beş paralık oldu. Bunun te-

mizlenmesini istiyorum. Ne doğru dü-rüst bir mesleği var, ne de asil, soylu bir stâlâlesi. Ne idüğü belirsiz bir kopuk hasılı. Sen hangi yüzle benim kızımı kaçırrs, kendini bizim al-leye lâıyk görürsün ayol. Ay, iç-mi hafakanlar bastı. Daha fazla ko-nuşamıyacağım...»

(İçinden) Bizim kız da az fındık-çı mı ya, kepaze... Tam da zengin bir damat namzedi vardı hazır, cep-te keklik. Şimdi oldu mu ya, ne ya-pacağım ben şimdi? Ah hınzır kız ah...

Oğlanın annesi:

«Kancık köpek kuyruk sallamasa erkek ardından koşar mı? Kız cilve yapmış, oğlanın gözünü boyamış da ondan sonra da feryat etmiş kaçarken... Şu işe bak sen. Ah benim saf ve mâsum oğlum, o şıfrintıya nasıl kendin sen? Şimdiki kızlar üstünde kalacak erkek peşinde, başka hiçbir gayeleri yok. Niye düşünmedin bu işi yaparken?..»

(İçinden) Bu yüzden hapse dü-şerse bizim serseri, bana oğlu ha-piste diye bir tuhaf bakarlar artık hep. Eş dost gelmez eskisi gibi evi-me... Oysa ona kız mı bulunmazdı istese... Hattâ zengin bir kızı gözü-me kestirmiştim bile. Sayesinde ra-hat edecektik keratanın. Ne olacak hayırsız evlât işte. Bize bunu çok gördü. Şu kızın neresi güzel acaba, bizim oğlan neresine vuruldu ki bu-nun? Şu çırpı bacaklara, şu cılız surata bak.. hem sen hiç de mi ana-sını görmedin a oğlum? Ne demiş-ler, anasına bak kızını al... Bana niye akıl damşmazsın önceden. İşte böyle püsküllü belâya çatarsın işte. Vah vaaahh...

Kızın babası:

(İçinden) Al başına püsküllü be-lâyı... Ölü müsün, öldür müsün? Şimdi herkesin içine nasıl çıkaca-ğım ben?... Hem benim kızı artık kim alır? O kerataya da vermem. Hay Allah, çıkabilirsen çık işin içi-den. Ticarî itibarım mahvoldu. Düş-manlık bu be!.. Kızın var mı der-din var birader. Ne yapmalı şimdi? Hadi, oğlan tarafı zengince bir şey olsa neyse, yüreğim o kadar yan-mazdı, hattâ sevinirdim aksine. Of ooff!..

(Dışından) «Bu delikanlı, kızımı cebren ve hile ile kaçırmıştır efendim. Ben paraya pula önem ver-mem, namus önemli her şeyden ön-ce. Kendisinden dâvacıyım bu yüz-den. Affetmiyorum hiçbir zaman yaptığı hareketi. Kızımı gittiği yol-dan geri çevirmiş, ona önemli bir şey söyleyeceğini söyleyerek zorla yolundan alkoymuş. Hile ile araba-nın yanına yaklaştırmış ve zorla ko-lundan tutup içeri atarak yani cebir kullanarak kaçırmıştır. Kızımın fer-yadından her şey zaten belli oluyor. Başka bir söyleyeceğim yoktur, ken-disinin şiddetle «cezalandırılmasını» talep ediyorum...»

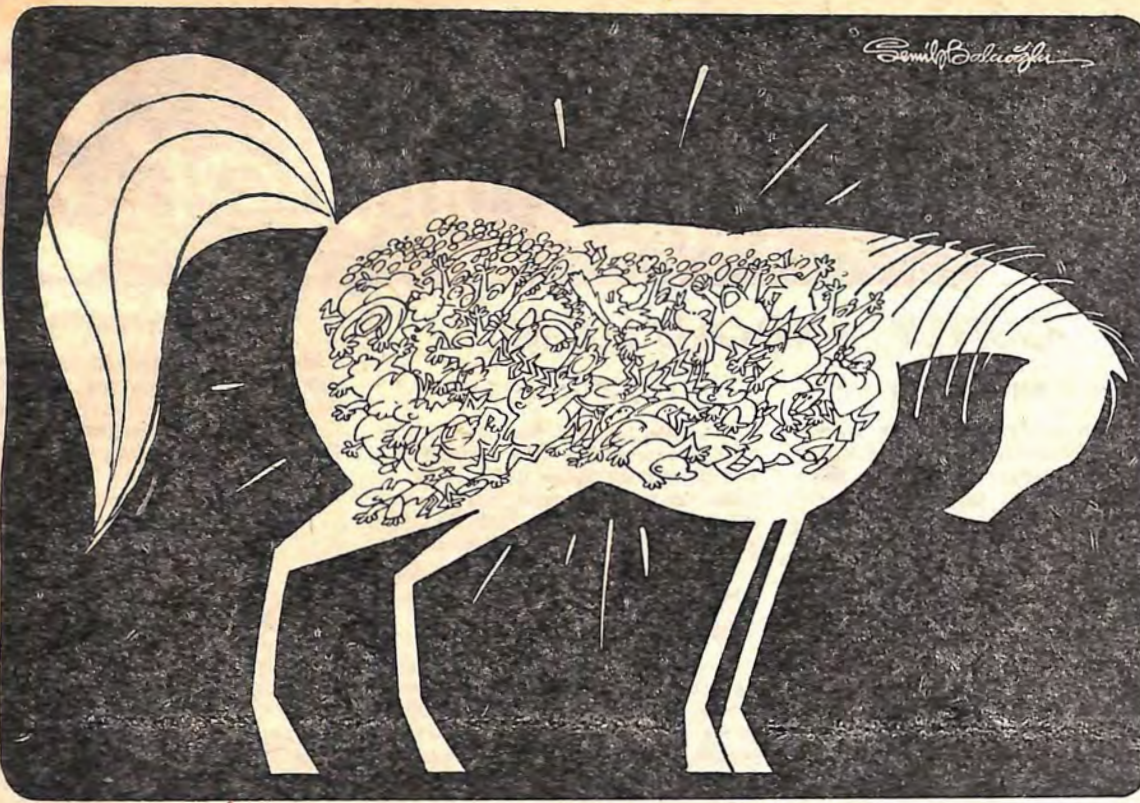
Oğlanın babası:

(Dışından) «Etmış bir cahillik e-fendim. Kusuruna bakmayın, affe-din. İyi niyetlidir oğlum benim. Kı-zın annesinin, babasının ellerini öp-sün, özürlü dilesin, söz versin, yemin etsin de, kapansın, uzamasın şu iş. Gençlik işte. Biz de zamanında genç olmadık mı? Kız da razı hem bu işe. Yoksa daha fazla direnmez mi-ydi? Birbirlerini seviyorlar ikisi de. Gelin ayırmayalım şunları.. valla kö-tü değildir benim çocuğum, bilmez miyim?... Sonunda çekilen sıkıntıla-ra değmeyecek iş. İyisi mi yol ya-kinken... Tamam mı?...»

Trafik polisleri alkol muayenesi yaptı. — Gazeteler —

— Dur, âbi... Önce biraz içip oh diyeyim... Sonra «hoh» derim!..

Yazısız

(İçinden) Beni böyle müşkül duruma düşürecek ne vardı be! Şimdi işin yoksa mahkemelere taşın, avukattı falandı filandı bir sürü para dök, akıntıya kürek çek. Daha horoz olmadan öttün. Hay senin gibi evlâdın... Tövbe tövbe!

Şimdi mazlume konuşacak. Yâni kaçırılan kızcağız...

Dur bakalım, neler işiteceğiz: (Dışından) «Onunla önceden konuşmuşluğumuz vardır efendim. Ama kaçmayı ben kendim istemedim katiyen. Evvelce buna benzer birtakım lâflar etmişti yanımda ama, şaka sanmış, üzerinde pek durmamıştım. Hattâ son ana kadar şaka sandım hep. Beni tehdit etti, korktum, pek ses çıkaramadım. Kendisine karşı sempatiyim vardı, fakat kaçacak derecede değil. Hem kaçmak için ortada bir sebep yoktu ki...»

(İçinden) Çok ceza verirler mi acaba ona? Ne yapayım, annem böyle konuşmamı istedi. Parası pulu yok, bana bakamaz ki... Birdenbire kaçırmaya kalktı. Deli mi ne! Önceden haberim olsaydı bir kaç elbise bari alırdım evden, değil mi ya... İyi ki çabuk yakaladılar, yoksa Neclâ'nın yarınki doğum günü eğlencesine yetişemiycektim. Oh, ne sükse yapacağım vallahi! Arkadaşlarımdan hiçbirini değil kaçırmak, kaçırmaya dahi teşebbüs etmediler...

Şimdi de ırz düşmanı, yâni kızı kaçıran delikanlı konuşuyor:

«Güzel bir bahar günüydü. Her tarafta genç âşıklar, nişanlılar, evliler vardı kolkola gezen. Bense yapayalnızdım. Gençliğimin en güzel çağında... Annem, babam beni evlendirmek için hiçbir çaba göstermiyorlardı hâlâ. Yalnızlıktan bunalıyordum. Bir efkâr basmıştı içimi. Tam o sırada Semra'yı gördüm yolda. Dünyalar benim olmuştu sanki. Onu daha önceden tanırdım, flört ediyordu benimle. Yâni fazla ciddiye almadan idare ediyordu. Ben de o havadaydım önceleri. Ama o gün âşık oluverdim aniden. Öyle bir ihtiyaç duydum ki benliğimde. Onu almak, ıssız dağ başlarına kaçırmak, çoban kulübelerinde saklamak geldi içimden. Gezme teklif ettim, işi olduğunu söyledi, ısrar ettim, kabul etmedi. Dedim ya, belki inanmayacaksınız ama onsuz yapamayacağım o an, o giderse öleceğimi sanıyordum... Sonunda daha fazla dayanamadım, önce bir şey göstereceğimi söyleyerek orada duran, bir ar-

kadaşımın otosuna yaklaştırdım kendisini.. sonra da... Kaçırdım işte. Ama meramıma eremeden çabucak yakaladılar. Kızı yolda razı etmiştim, peki demişti bana, ama sonradan ifadesini niye değiştirdi bilmiyorum. Kıza bir fenalık etmedim, zor kullanmadım vallahi. Tehdit falan da etmedim, insan sevdiğine hiç kötülük yapar mı?...»

Müstantik:

(Dışından) «Evet evet, tamam mı, bitti mi, başka bir şey söyleyecek misiniz?»

(İçinden) Of be, hep aynı şeyler... Sıkıldım be! Şu iş bitse de bir gitsen eve. Bizim karı ne yemek pişirdi acaba? Dediğim o tatlıyı yaptı mı ki?... Çarşıdan alınacak bir şey var mıydı? Haa, oğlanın ayakkabısı... Ama borç da çok yahu, nasıl alacağız onu?...

ZABITA BÜLTENİ :

26/1/1969 günü ilimiz Keleşhane semti Yanıkömer mahallesi Vazife Evleri 401 Sokak 11 sayılı evde oturur Abdulkadir oğlu 1930 doğumlu Hüseyin Ergezek, aynı adreste oturur davacının öz kızı 1950 doğumlu Semra Ergezek; ilimiz Bildirbir semti, Gazi Nevres mahallesi nifusuna kayıtlı olup, halen Soğanızade semti Akrepçiler mahallesi 350 Sokak 56 sayılı evde oturur Abdurrezak oğlu 1948 yılında Macide'den doğma boşta gezer Tuncay Tarkan tarafından davacının 1950 doğumlu kızı mağdureyi kaçırdığını ve alıkoyduğunu şikâyetinde bulunmuş, bunun üzerine gerekli tahkikata başlanılmış ve sanık derhal yakalanarak hakkında düzenlenen evrakla adliye-ye tevdi edilmiş ve mağdure babasına teslim edilmiştir.

Erhan TIĞLI

Çağrışimler...

A Z — Bozuk düzen.
REFAH — Memnu meyva.
İNSAN HAKLARI — Gümrükte bekletilen eşya.
OKUYUCU SÜTUNLARI — İnleyen nağmeler.
TOPRAK REFORMU — Serap.
OY — Satılık eşya.
ÖĞRETMEN — Nakledilecek eşhas.
İŞÇİ — Yabancı madde.
OTOBÜS DURAĞI — Ömrün yarısı eder.
DESTAN — Vatandaşın günlük hayatı.
POLİTİKA — Küçük cârî hesaplar.
BORÇ — Üzerinde yaşadığımız dünya.
HAYAT — Bir rivayet.
DEMOKRASİ — Kayıp eşya.
TELEFON — Zevklerden, renklerden ve telefonlardan konuşulamaz.
GECEKONDU — Kaptıkaçtı.
YILDIZ FALI — Paranızın, istikbalinizin emniyetidir.
HAMMAL — Tarihten önce vardı, tarihten sonra var!
FOTOROMAN — Milli zihin sporumuz.
GAZOZ KAPAĞI — Her yiğitin gönlünde yatan arslan.
TELEVİZYON — İstini (resimleri) sonradan gelecek seyir cihazı.
PALAMUT — İnsana en yakın balık.
SU — Ay'da ve Türkiye'de az miktarda bulunan bir madde.
MİKELÂNJJJ — Türkiye'nin en büyük sanatçısı Öztürk Serengil.
POLİTİKACI — Kızma birader.
ANADOLU — Türkiye'nin en büyük keder barajı.
ANKARA — Dünyanın en büyük kader (piyanöculuk) merkezi.
TORPİL — Dünyanın en korkunç gizli silâhı.
KARTVİZİT — Var olmak veya olmamak, işte kartvizitim!

Aykut AYAZ

Üçüncü Demirel hükûmeti de kuruldu. — Gazeteler —

İnönü — Bu gidişle 13'ü tutturalıyorsun galiba!..

Halk nelere gülüyor?

ADINI DEĞİŞTİRDİK

Adana'nın horoz dövüşleri pek meşhurdur. Pazar günü oldu muydu, Karasoku'da, Kömür Pazarı'nda, Siptilli'de horoz güreşleri düzenlenir.

Geçenlerde Siptilli'nin bir ara so-kaşında, bir yığın millet toplanmışlar, horoz güreşi seyrediyorlardı. Bir Güllaç Memet vardı ki, onun kırmızı horozu, tüm horozlara bir kaç dakikanın içinde pes dedirtiyordu. Seyredenlerden biri:

— Memet ağa bravo vallaha senin Hamido'ya! deyince, Güllaç Memet: — Yeğen, dedi, onun adını denişdirdik gayrı, bundan kelli onun adı Saadettin...
Ve ardından nazar boncuğunu çekiverdi:
— 41 kere maşallah!...

GÜNEY ANDOLU'LULAR

BERBER ESBAB

Adana'nın bir gülü vardır, berber Esbab... Nedense herkes ona Esbab der. Niye derler, niçin derler, bilinmez. Maşallahı vardır Berber Esbab'ın, midesi rakısız kalınca, aynı deposu benzinsiz kalmış arabalar gibi, ne eli işler, ne de kolu. Hikmeti sebebi bilinmez, Berber Esbab, dükkânda şişesiyle rakı, hiç mi hiç bulundurmaz. Onun rakısı hep evdedir. Bakır maşrapasına doldurduğu rakıyı binbir itina ile evinden dükkânına dek getirir ve başlar sabahın kör karanlığından, gecenin yarısına dek çekmeye. Rakı mı bitti, aynanın önünde oturan adamın bir yüzünü mü kazımış, öteki yüzü duruyor mu, varsın olsun, Esbab'a nesi? Müşteriyi sabunlu sabunlu bırakır, maşrapası elinde, tutar evinin yolunu...

Artık onu görenler, yolda takılmadan edemezler:

— Esbab, iki yüzü de sabunlu mu?
— Heye lan, size ne?
— Eee, oğlum yazık deel mi elin herifini öyle bıraktın.
— N'apak?
— Ulan oğlum Esbab, sen zor ölüen vallaha!
— Hadi lan dellek (tellâk), ben politikacı mıyım ki, zor öliym?

YATMAK KALKMAK

Bankaya, tasarruf bonolarının faiz kuponlarını almak için gelmişti... Bir hayli bekledikten sonra, canı sıkıldı, hemen bankanın önüne çıkarak oradaki şalgamcı Zeki'den bir şalgam içti. Ardından poflayarak:

— Nedir lan bu çektiğimiz? dedi. Sabahdan belli bekliyorum vallaha!...

Şalgamcı:

— Eee, arkadaş, dedi, bu milletin gaderidir zaten. İsmet Paşa zamanında garneden gurtulamadık, Menderes zamanında tahsisden gurtulamadık, Demirel zamanında da millet tasarruf bonosundan gurtulamıyor... Namussuzumı bundan sona biri geçsin başa, o da başga bi dalga bulur milletin başına. Heç bi şey bulamazsa, yatmak kalkınak garneye tâbi, der, çıkar işin içinden. Annan ya gardaş yatmak kalkınanın ne olduğunu...

KISIR YÖN

Stadyumda maç vardı. Hakem de boyuna Adana'lı takıma penaltı, şunu bunu veriyordu. Dayanamadı bir taraftar, birden ayağa kalkarak:

— Ne deyim lan, ne deyim, diye bağırıyor, küfür edebiyatını bu kadar dar dutanın tee anasına avradına deyim. Sövecek lâf galmadı ki...

ARABA MARKASI

Âbidinpaşa Caddesinin kaldırımından mini etekli bir kız gidiyordu. Niye yalan söyleyelim, mini eteğin yakışanı vardı, yakışmayanı vardı. Elbette eğri bacaklara yakışmazdı

mini etek... Genç kızın arkasından gitmekte olan delikanlının biri, yamındaki delikanlıya:

— Söyle lan bakalım, önden gidenin markası ne? diye sordu.
Öteki, derhal cevabını verdi:
— Skoda... Hem de yükünü almamış Skoda...

(NOT: Skoda marka arabaların tekerlekleri içe doğru çarpık olur, yük binince tekerlekler normal duruma geçerler.)

Muzaffer İZGÜ

MAYDANOZ

Nuri bey küçük memur Karaman'da. Oturduğu evin ilerisinde de Mehmet bey oturuyor. Mehmet bey büyük tüccar. Her gün hamal çocuklar küfeyle erzak taşıyorlar Mehmet beylere. Her erzak gelişinde Nuri beyin hanımının yüzü ekşiyor, başlıyor söylenmeye:

— Okudun da ne oldun, tahsil geçmiyor Nuri bu devirde, bak adam ilkokulu bile bitirmemiş, yanlarına salâvatla bile varamıyoruz.

Bir, iki, üç... Bir gün Nuri beyin tepesi atıyor, doğruca pazara giriyor haşmetle. Ayın yirmi-beş. Cebine bir saldııyor, tam tamına yüzüymibeş kuruş.

— Ver şuradan bir demet maydanoz, diyor sebzeçiyeye, veriyor yirmibeş kuruşu. Hamal çocuklardan birine sesleniyor:

— Oğlum, tüccar Mehmet beyin evinin iki bu tarafında benim ev var, bilin mi?

HALKTAN HALKA

— Evet, bulurum.
— Al şu yüz kuruşu, şu maydanozu bizim eve götür, yengene ver.

Sonra şöyle bir düzeltiyor ceketini:

— Oh be, nihayet biz de eve bir hamal gönderebildik, diyor kendi kendine.

R. Hikmet UĞURLU

Karaman

BIYIK!

Kara Ali, köyün en yaşlılarından... Sözü, hatırı sayılır, hoş sohbet, esprileriyle kırar geçirir ortalığı. Soğuk bir kış gününün buğulu camları ardında işsiz takımının liderleri köyün tek kahvesine toplanmışlar. Can kulağı ile dinliyorlar Kara Ali'yi. Konu bıyık üstüne...

«Bıyık deyip de geçmeyin, türlü çeşitlisi var» der Cıvıldak Osman. Ve ekler:

«Pos bıyık, kaytan bıyık, Stalin'in bıyığı...»

Sert bakışları yenmek için, köşede uslu uslu oturan «üstüne yoktur bıyıklarımın» der gibilerden sözü değiştirir Gazete Amet:

«Bırakın canım şimdi siyaset yapmayı, siz asıl öneminden bahsedin. Alimallah beni gören, bıyıklarımın heybetinden kaçacak delik arar.»

Her zamanki gibi, bunları bıyık altından gülererek dinleyen Kara Ali esprisini patlatır:

«Hayır... hiç birisi değil. Bıyık gerdan süpürgesidir!»
Kahkahadan ortalık kırılır.

Vedat YAZICI

Balıkesir

DÜZELTME

Olay: Erzurumlu bir edebiyat öğretmeni ile Karadeniz'de bir ortaokul öğrencisi arasında geçiyor.

Öğretmen sınıfın başarılı öğrencilerinden Temel'i sözlü imtihanı için kara tahtaya kaldırır:

— Oğlum Temel, bana gitmek fiilini tam olarak çek, der.

— Peçeyu öğretmenüm paşlıyayım, der öğrenci ve başlar: Çiteyüm, çiteysun, çitey, çiteyüz, çiteysunuz, çiteyuler.

Öğretmen fena halde kızar:

— Ula irezil herif, ula zıppa oğlu zıppa, ben size eyle mi bellettim, dilin eşek arısı soğsun zıpır. Beyen bah beyen, eyicen dinlee, beyle deyicen a zıppa Temmeel, zıppaların zıppası Temmeel...

Ve öğretmen düzelterek çekime başlar:

Gidirem, gidirsin, gidir, gidirih, gidirsiniz, gidirler.. der ve bizim Temel, zıppa Temel sıfırı alır oturur.

M. Cengiz AKDENİZ

YSE. Md. İlgü
DENİZLİ

BİNMEM!..

Gaziantep'e gidiyorduk... Minibüs tıklım tıklım. Bir ara yolda durduk; —şoförler vicdanlı olduklarından kimseyi yolda koymazlar— minibüse orta boylu, esmer, şaşı gözlü bir adam bindi ve binmesiyle:

— Hadi bakalım, çıkarın 25 kuruşları.. demesi bir oldu.

Yolcular hem gülüyor hem de 25 kuruşları çıkarıp veriyorlardı. Adamı tanımadığım için ben vermedim. Herif benim önüne gelince yüzüme ters ters baktı:

— Vermeyen için çok kötü olur ha.. dedi. Sen bilirsin... Yerimden fırladığım gibi:

— N'olacak lan, söyle bakalım.. dedim.

Herif birden karşımda ezilip büzüldü:

— Birşey olacağı yok âbi, dedi, bana Kürt Mehmedo derler... Sen para vermezsen.. ben de binmem...

İbrahim KAPLAN

Beşşehir

Ankara

Eski kabine - yeni kabine

Kabine meselesi, Maupassant'nın hikâyesini de geçti. Hani orda bir alabordan sonra sadece salçalar değişmişti: Kırmızı salçalı palamut beyaz salçalı olmuştu. Beyaz salçalı fasulye de kırmızı salçalı olmuştu. Burada, salçası dahil, dünya olduğu gibi kaldı. Nesi vardı ki dünyanın?

Bakanların bazıları sararıp soldular önceden, sonra renkleri yerine geli geliverdi.

Cevheri :

Rengini kaybetmeyenlerden biri, Necmettin Cevheri'ydı. İstifinin kıymığı bozulmamıştı, olanca şivesiyle:

«— Bakan doğmadık ya» diyordu. (Ayyy, başıma gelenler, ya doğsaydınız!)

Cevheri'nin (Turizm Bakanı) bir şirin hikâyesi var:

Aşırması taşırması, aşırılara taşırılara bile fazla gelen biri için, yağzlı sarışın, bir ordu politikacı (nerden önce destek bulur böylele-ri, akıl almıyor), «affı umumi» ve taltif talebiyle Cevheri'ye başvurur.

Cevheri, o Doğu çocuğu saygısıyla «âbeylerini» dinler. Sonra önüne, bunca kayırmak istenenin dosyasını getirir. Dosya yüklüdür. Yükün bir özetini çıkartır, mektup haline getirir. «Şefaatçılara» yollar. Şefaatçılardan artık ne duman çıkar, ne iz kalır. Hepsiz toz olurlar.

Dosyalı kişinin âkibetine gelince... Elbette Cevheri'ninkinden daha «affedic» bir gönlü toslamıştır... «Beşer şaşar» diyen bir gönlü. Bulmamışsa ben şaşarım!...

Cevheri'nin ikinci şirin hikâyesi: Genel müdürler için bile, sabahlı akşamı bir imza defteri ihdas etmiştir. Bakanlıktakiler, hiçbir şeyin peşinden bunca koşmamaktadırlar. «Defter gitti, defter geldi», «Defter yukarda, defter aşağıda». Kabinenin değişeceğini sananların tek yorumu «defterce» olmuştur:

«— Oh, defter kalkıyor şükür!»

Değişmeyeceğini anlayınca da şu:

«— Eyvaaaah, defter kalkmıyor, felâket!»

Çağlayangil :

İstifini bozmayan biri de İhsan Sabri Çağlayangil'dir. Üstelik de, onun Bakanlığında makineler durmamıştır. Yani, ne kadar çalışıyorsa, o kadar çalışmaktadır, kabineleri kabinesiz. Bunu Dışişleri Bakanlığında-kilere söylediğimde, acılı bir tevazu tonuyla cevap verdiler:

«— Bunca tenkid edilen Hariciye (o kadar edilmiyor yahu, kendi dışınızda tenkidleri okumadığınız için öyle sanıyorsunuz) yine Türkiye'nin en çok eğitilmiş insanlarından meydana gelmiş, onun için...»

İlk günler, «bu fazla eğitilmiş kişiler» azıcık bocaladılar, istikrar, istikrar» diye inlediler. Sonra istikrarsızlığa alıştılar. Neye alışılmıyor ki?... Kırmızı biber yerine kırmızı tuğla tozu yemeğe bile!...

Çağlayangil'e gelince, mizahını kaybetmedi. Dostları için biraz daha vakit ayırabildi. Ufak otomobilini kendi sürdü, limitsizlik çukurlarıyla dolu Ankara asfaltında. Her çukura ayrı bir nezaket ziyareti yaparak...

Yeni evini gördünüz mü bilmem?... Hariciye köşkünün yanında... «Resmi kendi evi» ni... Büyük ev, resepsiyonlar ve yabancı konuklar için kullanılıyor artık. Antipatik bir yapıydı, kumarhaneye benzeyen...

Mektubu

siyonlar ve yabancı konuklar için kullanılıyor artık. Antipatik bir yapıydı, kumarhaneye benzeyen...

«Resmi kendi evi» şirince... Bazı devlet mobilyalarının soğukluğuna rağmen... Her tarafında yüzbir çeşit hâtırâ eşyası var... Bütün eşya yerinde kalsın... Garip kıvrımlı, bir «Abrüz» testisi var ki, alacalı bulacalı, göynüm onu özüme armağan etti...

Orhan Oğuz :

O da neyse kaldı. Bakanlık gitti gidecek diye komalara girmede. Zaman azıcık değişti. Bir zamanlar herkescağz çok üzülürdü böyle şeylerle... Değişiklik görmedim onda.

Turhan Bilgin :

Dış tutumu değişmedi. Elbisesinin lâcivertliği de, ütüsü de... İçini bilemem...

Başında olduğu Basın Yayının bütününü kuşa çevirdiler. Koca Türkiye'nin tanıtılması, filmiyle, yayınıyla, aktarıyla, doktoruyla birbuçuk milyona düşürüldü... O zaman da yine elbisesinin ütüsü de, lâciverti de değişmemişti... İçini yine bilemem...

Diğer Bakanları bugünlerde yakından göremedim...

Bu hafta her halde Ankara hareketlenecek. Herkes şimdilik radyo asalağı haline gelmiş...

Kaleci Ulvi :

Büyük Ankara Otelinde bir kalabalık yemek. Hani o alttaki resepsiyon salonunda, davullu, zurnalı, oyunlu.. pırıltılı elbiseli, düşman ifadeli hanımlı... Beni bir masaya düşürdüler, kimseyi tanımadığım... Yanımdaki beyi gözüm ısırmıştı... Biraz düşününce, «Kaleci Ulvi» olduğunu anladım. Çocukluğumda milli kahraman muamelesi görürdüm o...

Sonra, nedense yarım düzine genel müdürlükten geçti kaleci Ulvi... Neden yolu hep genel müdürlüklere düşüyordu ki?

Bugün, kendi alanında genel müdür: Beden Terbiyesinin başında.

Biraz, «bizim zamanımızda» diyerek hikâye anlatanlara hak verdim.

Kaleci Ulvi, Galatasay mezunuydu. Fransızca biliyordu. Mürekkep yalamışlığı vardı. Şimcik, bir komisyon kurmuştu. Bakanlığında Türk sporunun tarihi, çok şeyin güme gittiği gibi, güme gitmesin diye; döküman toplatıyordu...

«Bizim zamanımızdakilerin» arasında, Vildan Aşır Savaşır vardı örneğin, okuması yazması olan sporcu... Geçenlerde bir büyük gazetede çıkan, bir milli kalecinin anıları gözümün önüne geldi satır satır, kamu oyunun tepkisi karşısında sonu alacele tatlıya bağlanan...

«Kadın ateşliydi» gibi yâvelikler içinde, o ne satırlardı o!... O ne ölçüleri şaşırmış satırlardı.

Ben, bugünün kuşağını çok severim. Fakat spor alanında o «zamanlarla» övünenler, daha «A» lı «B» liydiler...

Bugünün spor tanrıları neden bu cins?... Eh, mitolojide de boğa şekline girmiş tanrılar yok muydu?...

Yemekte sıkılmadım. Hem Kaleci Ulvi zarif zarif konuştu. Hem de bunları eviriyor çeviriyordum yorgun düşüncemde.

Nimet ARZIK

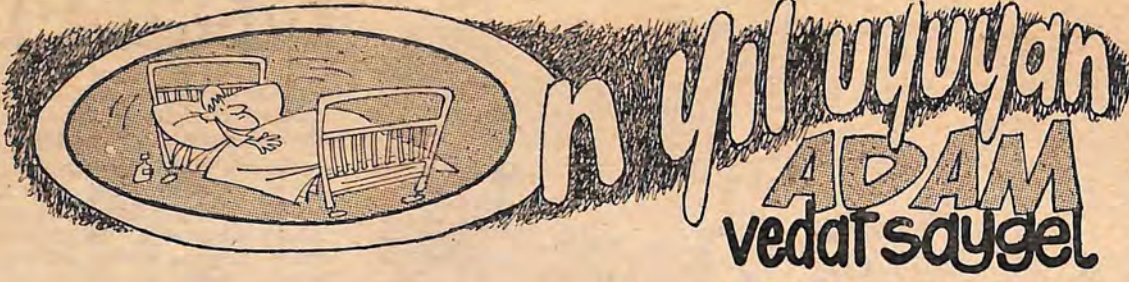

— Hamidiyem buuuz!..

Ankara'nın kirli havasının temizlenmesine bir çözüm aranıyor. — Gazeteler —

— Babamızın hayrına, şu Ankara'nın havasını gelin biz temizleyelim âbi!..

TAM on yıldır uyku komasında göçmekle kalmak arasında bocalayan adamın soluk alışında ki düzelmeyi ilk sezen küçük oğlu olmuş:

— Yetişin, babama bir şeyler oluyor! diye bağıarak, olayı bütün mahalleye duyurmuştu.

Yardım isteme anlamına gelen bu bağırsız üzerine, bir anda vergi dairelerinin insanı bunaltan havasına bürünüvermişti ortalık! Her kafadan bir ses çıkıyor, ne yapılması gerektiği konusunda herkes bir fikir veriyordu.

Örneğin, paniğe kapılanlardan biri:

— Elimizden bir şey gelmeyeceğine göre, en iyisi on yıl önce yaptığımız gibi yine basına haber verelim, diyordu.

Bir başkası:

— Basın ne yapsın? diye cevap veriyordu. Arabaya atalım, hastanenin birine bırakalım!

— Yok, dedi birikmiş hesabın temizlenmesi için on yıldır uyuyan adamın uynamasını bekleyen bakkal. Araba bulsak, hastane bulamayız. Hastane bulsak, boş yatak bulamayız. Yatak bulsak, ilgilecek doktor bulamayız! Günlerden ne? Pazar... Görevlilerin kimi tuttuğu takımın maçındadır, kimi bir özel hastasındadır!

— Evet evet, dedi uyuyan adama 1960 Martinin ilk pazarında senet-siz sepetsiz elden yüz lira borç veren komşu. Komaya girdiği ilk gün de öyle olmamış mıydı?

Öyle olmuştu. «Onbeş güne kadar öderim» diyerek yüz lirayı almış, paranın ödenmesi gereken gün bir hap yutarak derin bir uykuya dalmıştı! Yine pazardı günlerden. Bütün mahalleli toplandığı halde kimsecikler uyandıramamış, götürüldüğü hastaneler almamıştı. Pazarın tadını çıkartmak amacıyla uzandığı divandan dört gün kalkmayınca basın yakından ilgilenmiş, peşpeşe yapılan yayınlar üzerine olayı herkes öğrenmiş, bunun bir uykudan çok intiharı andırıldığını açıklayan polis soruşturma açarken, ortak bir toplantı yapan tıp adamları tarafından, «Görülmemiş bir durumla karşı karşıya bulunmakla beraber, yapılan konsültasyon sonunda normal uyku halinin devam etmekte olduğu» söylenmişti.

— Hiçbir şey bilmiyorum, diyor du uyuyup da uyanmayan adamın karısı. Kimseye görünecek yüzü, alacaklıları atlatacak sözü kalmadığından, parası olmadığından hep böyle geçirirdi pazarlarını... Ne sokağa çıkardı, ne eşe dosta uğradı. Ne içkisi vardı, ne eğlencesi... Öğ-

leden sonra oldu mu eline gazetesi ni alırdı, şu divana uzanırdı. Sonra başlardı kendi kendine söylemeye... Bir haber başlığı okurdu, «Sokaktaki köpekler adam olur da biz adam olamayız» diye bir küfür basardı! Bir gazete başlığı okurdu, bir küfür basardı!

Soruşturmayı yürüten polis:

— O gün divana uzandığı sırada siz neredeydiniz? demesine:

— Birkaç günlük geçimimizi sağlamak için eltime borç istemeye gitmiştim, diye cevap vermişti kadın.

Uyanmak bilmeyen adamın hemen yanbaşı Mart 1960 tarihli bir gazete, başucundaki pencere boşluğunda bir tüp uykusu hapı vardı.

Odayı inceleyen polis yeniden sormuştu:

— Devamlı hap alır mıydı?

— İlaç içmeyi sevmezdi. Uyumak için yatağa uzanıp bir şeyler okuması yeterdi. Fakat dedim ya, garip bir huy edinmişti son zamanlarda. Gazeteleri izledikçe ağzı bozuluyor, ağzı bozuldukça kafası bozuluyor, kafası bozuldukça uykusu dağılıyordu! Sevakına muayene eden bir tanıdık doktor, «Memleketteki günlük olayların nedenlerini araştırmaktan, çözümleriyle uğraşmaktan doğan bir durum. Aşırı dimağ yorgunluğu» demiş, yatar yatmak uyuyabilmesi için bu ilacı vermişti.

Bunun üzerine 1960 Martinin son pazarında adamcağız bir hap yutmuş, 1970 Martinin dördüncü pazarını bulmuştu! On yıl önceki sahne bir kez daha yaşanıyor. Ne var ki küçükler büyümüş, büyükler biraz daha çökmüştü. Uyuyan adamın karısı, yardım almak umuduyla yine eltime gitmişti!

Bir telaşa odaya dalıp, uyuyan adamın bileğini kavrayan ev sahibi:

— Görüyor musunuz felâketi? dedi. Nabız da normal!

— Vah vaaah! diye sızıldanmaya başladı üst kattaki kiracı. Göz göre gidiyor adam!

— Tüh tüh, ne yapsak acaba?

Soluk soluğa gelen evin büyük oğlu:

— Cankurtaran çağırması için kardeşimi telefona yolladım, dedi. Ben de doktordan geliyorum, Uyanma ihtimaline karşı önce odayı boşaltmamız gerekiyormuş. «Yakınlarından birkaç kişi kalsın yeter» dedi doktor. Şayet uyanır da gevresinde büyük bir kalabalık görürse, hele hele tam on yıl uyuduğunu öğrenirse bir çok sonucu aklını kaybedebilir miş!

— Doğru, diyerek doktorun söylediklerini onayladı iki kapı ilerde oturan iğneci. Hafif bir uykuya dal-

dığını, birkaç saat kestirdikten sonra kalktığı sanmalı. İhtilal olduğunu, memleketin her gün biraz daha kalkınmakta olduğunu ve bütün müesseseleriyle modern Türkiye'nin kurulduğunu anlamamalı. Hele iyice bir uyanсын, zamanla alıştırla alıştırla söylenir hepsi.

Kalabalık dağılırken:

— Aman evi de bir düzene sokun, dedi üst kattaki komşu. On yıl önceki haline tipatıp benzesin ki, adamcağız fevkalâde bir durum sezmesin!

Büyük oğlan hiçbir zaman manzarası değişmeyen odada bir değişiklik var mı diye aranırken, on yıl süren deliksiz bir uykudan sonra sağından soluna döndü adam. Yattığından beri ilk kimildanışydı bu onun. Yavaş yavaş gözlerini açtı, gerindi, uzandığı divandan doğrulurken:

— Havalardan mı ne, turşu gibi olmuşum, dedi. Bütün vücudum ağrıyor!

Baktı, büyük oğlu sırtını dönmüş hâlâ ders çalışıyordu. Odaanın içi de buzhane dönmüş! Baş ağrısından çatlıyordu. Uyumadan önceki dakikalarını düşündü. Soba yine sönmüştü. Karısı karşısına geçmiş tembel tembel çorap yamıyor, küçük oğlan sinema parası kopartmak için mızıldanıyor, fakültenin son sınıfında tek dersten bekleyen nah bu büyüğü de aynı yerinde kitaplara eğilmiş ders çalışıyordu. İçerdeki insana ağırlık veren havayı dağıtmak için:

— Haydi sen kalk da, bizimkilere bir uğra... Bak bakalım, durumları müsaitse kardeşimden mi olur, karısından mı, birkaç günlüğüne biraz para iste, diyerek karısını göndermiş, küçük oğluna da:

— Haydi bakalım zırlamayı kes! demişti. Şu telefon numarasıyla, şu yirmibeşliği al, köşedeki kulübeden Muhittin beyi arayıp, fabrikanın ne zaman çalışmaya başlayacağını sor!

Dokunmamıştı büyüğüne Radyoyu açmıştı, sonunculuktan kurtulma çabasıyla müdafaaya çekilen Vefa ile şampiyonluğa oynayan bir büyük takımın maçı vardı. Hava bulutlu, evlerinin önündeki daracık sokak çamurluydu. Gazetesini alıp uzanmıştı divana. Her şeyi, her şeyi hatırlıyordu. Hattâ saatin kaç olduğunu bile... Uyumak için hap tüpünü açığında tam dörde çeyrek vardı saat. Yâni onbeş kırkbeş... Elini yüzünde gezdirdi, epey uzamıştı sakalı. Havaya baktı, bulutlu...

— Açmaz bu dine yandığının havası, açmaz! diye homurdandı. Yok öğleden sonra düzelecekmiş de,

sıcaklık artacakmış da... Çocuk kandırıyorlar!

Pencereden uzanıp sokağa baktı: — Kalkmaz bu ölüsü kandilli çamur, kalkmaz! diye söylendi.

Divandan inip, yürümeye yeni başlayan çocuklar gibi radyoya sokulup düğmeyi çevirdi. Mithatpaşa Stadinan naklen yayın yapan spikerin sesi:

— Lig sonunculuğundan kurtulma çabasındaki Vefa 1-0 yenik durumda olmasına rağmen bütün hatları ile rakip sahaya yerleşti sayın dinleyiciler, diyordu.

Maç hâlâ bitmemişti demek. Radyoyu kapadı, masanın üstündeki sigaralığa uzandı. Boştu içi. Yataarken de boştu zaten. Şeytanlar dolduracak değildi ya!

— Odadaki sessizliği bozmak için lâf olsun diye büyük oğlana sordu:

— Dünyayı unutmuş ne yapıyorsun orda?

— Beklemeli olduğum tek ders vardı ya? Ona çalışıyorum. diye mırıldandı oğlan. Yemin etse başı ağrımazdı. On yıldan beri hâlâ tek dersten bekliyordu.

Açlıktan bayılacak gibiydi:

— Anan nerde?...

Oğlan korkuyla mırıldandı:

— Amcamlara gitti. Borç mu isteyecekmiş, ne?...

Tepesi attı adamın:

— Şu kadının ağırlığından bıktım! Bir borç istemek için bu kadar sallanır mı insan? Peki, kardeşin olacak o yumurcak nerde?

«Cankurtaran çağıracağını» gizleyip, gerisini dosdoğru söyledi:

— Telefona gitti!

— Haa, tamam... Ben göndermiştim. Muhittin beye fabrikanın işletmeye ne zaman açılacağını soracaktı.

Yeniden divanına uzandı, sağını soluğu arandı:

— Gazete nerde?

Boş bulunup:

— Burada babacığım, diye ağzından kaçırıyor oğlan.

— Ver bakayım...

Korka korka her sabah aldığı gazeteyi uzattı çocuk. İster misin haberlerden bir şeyler sezsın, başlık yanındaki tarihe bakmayı akıl et-sin!

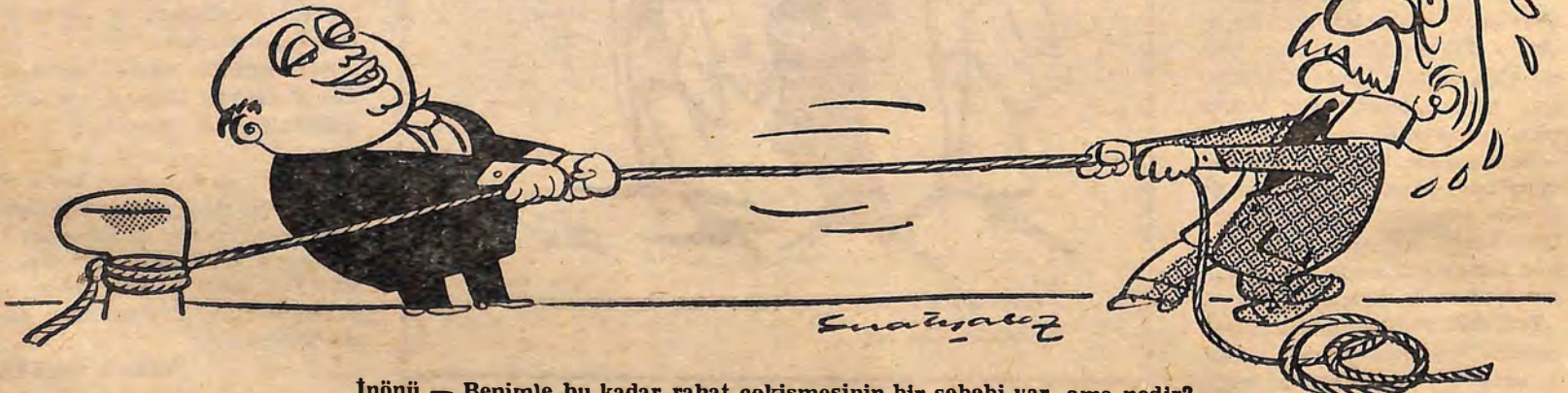
Kendi gazetesinin yerine, bir başkasının verildiğini gören adam:

— Aferin, dedi. Evlât dediğin böyle hayırlı olmalı işte!... Ana baba hangi masrafı kısıp yirmibeş kuruş arttıracağını düşünüyor, oğlun tutup eve ikinci bir gazete daha almalı! Birinin yazdığını hepsi yazmıyor mu a it! Benimki nerede?

Rengi çekilen çocuk:

— Yastığının altında olacak baba, dedi.

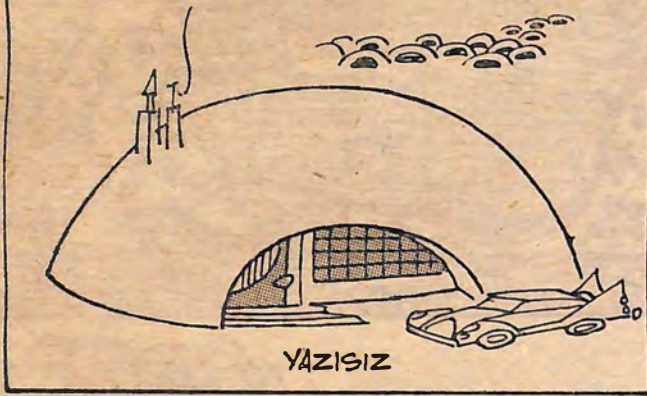
Adam, bir öfkeyle yastığın altın-

İnönü — Benimle bu kadar rahat çekişmesinin bir sebebi var, ama nedir?..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

— Doğu için büyük bir Holding kuruluyor. —

— Amerikalı askerlerden Japonya'da 70.000 gayrimuşru çocuk oldu. —

— Ayda 400 liralık iş teklif edilen dilenci: "Aç mı kalayım .. dedi —

— Dünyada havası en kirli şehir Ankara. —

daki sayfaları sararmış on yıllık gazetesini aldı, her ikisini de divana yanyana yaydı, oğlunu çağırıp:

— İşte, dedi, aralarında ne fark var sanki? Benim gazetem de aynı haberlere yer vermiş, seninki de... Her ikisinin de ilk haberi, seçimlerle ilgili. Benimki, Başbakanın demecini «Seçimler erken yapılabilir» başlığıyla vermiş, seninki, «Güçlük çıkarılırsa yeni seçime gidilebilir» diye manşet çekmiş. Benimki de krizi gidermek için yağ ithal edileceğini yazıyor, seninki de... Hele Kıbrıs konusuyla ilgili haber, hemen hemen birbirinin aynı. Ne demiş Dışişleri Bakanı:

— «Henüz ümitvarım» demiş.

— Gördün mü, aynı işte! Bak, benimki de Paşa'nın yaptığı sert konuşma nedeniyle piyasanın durduğunu belirtiyor, seninki de... İmar ve İskân Bakanının verdiği demeci kendi gazetenden oku bakayım:

— «Gecekondu sorununu çözümlemek için büyük gayret sarfetmekteyiz» demiş.

— Bir de benimkini oku... Fark var mı? Yalnız benimkinden Personel Kanunu tasarısıyla toprak reformunun gerçekleşeceği konusuna üçüncü sayfada yer verilmiş, seninkinde birinci sayfaya alınmış! Almanya'nın istediği işçilerle ilgili haber, her iki gazetede de yedinci sayfalara alınmış.

Gazeteleri atıp divana uzanan adam, uykusuna doyamamış bir kimse, mahmurluğuyla saatine baktı, saatin dörtbuçuk olduğunu gördü:

— Şimdiki haplar da karışık mı ne?... Dörde çeyrek kala yattık, çeyrek gece kalktık! diyerek başucundaki tüpten bir hap daha aldı, kaç yıl süreceği bilinmeyen bir uykuya daldı!

Vedat SAYGEL

BUGÜN kendi hakkımda önemli bir gerçek öğrenerek şok geçirdim:

Bendeniz cinsel sapıkmışım.

— İnsanın böyle bir konuda kendi huyunu yeni farketmesi nasıl olur? diyeceksiniz.

Huyunu yeni farketmesi değil efendim; o huyun sapıklık sınıfına girdiğini öğrenmesi...

Son haftalarda bir yabancı profesörün yazdığı «Cinsel Sapıklıklar» adlı bir kitabın reklâmı çıkıyor gazetelerimizde. Başlığın altında da ele alınan sapıklık türleri sıralanıyor:

«Röntgenciler, teşhirçiler, homoseksüeller, fetişistler, vampirler, hayâlperestler...» vesaire.

Vallahi bende pek vampirlik falan yok ama, o sonuncu gruba rahatça girebileceğimi itiraf etmek zorundayım.

Evet, kendimi bildim bileli birinci sınıf hayâlperestimdir.

Kafamdaki hayâl fabrikasının üretimi yetmezmiş gibi, başkalarının başından geçtiğini haber aldığım olayları da için için yaşıyor, üstelik büyüttükçe büyütür, u-zattıkça uzatırım.

Birinin Sarayburnu'nda denize düştüğünü mü duydum?

Cup! Ben de düşerim suya. Dalgaların hışırtısını kulaklarımda, dondurucu ıslaklığı derimde duyuyorum.

Ama söz konusu kimse gibi az ötede balıkçı sandalları tarafından kurtarılmam. Bütün gece yüzdükten sonra Sivriada'ya çıkarım. Kovuklarda martı yumurtası ararken saç sakalına karışmış bir adamla burun buruna geliriz.

Meğer bu zat Yassıada dâvaları sırasında öldü sanılan bir mahpus politikacıymış. Ashında öl-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BU PERESTLİK BAŞKA PERESTLİK

memiş, denize atlayıp Sivriada'ya çıkmış; dokuz yıldır saklanmış burada. Hemen yalvarmaya başlar:

— Aman, beni ele verme!

Ben gülerim:

— Ne ele vermesi yahu? İktidarda sayılırsın; sen yardım et de bizim kapıcının oğlunu işe koyalım!

Adam çok sevinir, mükâfat diye bana ilerdeki bir mağaranın ağzını gösterir. Gidip bakarım ki, ne göreyim! Tüllere bürünmüş bir dilber, kumun üstünde serserpe yatıyor.

— Bre! Bu da kim?

— Eski bir Bizans ailesinin son ferdi; İstanbul'un fethinden beri burada saklanırlarmış.

Hemen mağaraya dalıp kuzcağıza işaretle lâf anlatmaya çalışır, Kıbrıs savaşı çıkmadıkça korkmasına hacet olmadığını belirtirim. Teselli kabilinden de hafif hafif saçlarını okşarım tabii.

Zavallının ürküntüden solmuş yüzüne birazdan renk gelmeye başlar. Derken efendim, daha da rahatlayınca inci gibi dişlerini göstererek gülümser. Ve de çok geçmeden kollarını boynuma dolayıp...

Anlıyorsunuz değil mi, hayâlperestliğin ne biçim bir tatlı illet olduğunu?

Dahası var: yalnız kişisel değil, toplumsal olaylar da bu has-

talığın belirmesine yetiyor.

Filânca ülkenin kişi başına yıllık gelirinin bin doları aştığını mı okudunuz? Hemen film makinesi dönüyor kafamda:

Türkiye'de o gelir ikibin doları aşmış. İstatistiği öğrendiğimiz gün öyle keyifleniyoruz ki, arkadaşlarla bir kabareye gidiyoruz iş rahatlığıyla. Striptizler başlıyor. İlk numarayı yapan nefis kıp önce blüzunun düğmesini çözüp...

Falanca memlekette de jet uçağı yapılmaya başlanmış, öyle mi?

Bizdeki fabrikalardan çıkan yüzüncü jetin ilk uçuşunu kutlama törenindeyim. Motörler işletilince öyle bir rüzgâr savruluyor ki, biraz ötede duran bir içim su hatunun etekleri...

Geçen hafta Yugoslav tezgâhlarında başka ülkelere satılmış otuzüç geminin yapılmakta olduğunu öğrendim.

Kendimi hemen ikiyüzbin tonluk bir Türk gemisinin kaptanıyla röportaj yapmaya gider buldum.

Kamaranın kapısını tıkırtatıp içeri girince afallıyorum: karşımda kaptan üniformasıyla dünyanın en güzel kadını...

Umdüğumdan da iyi geçen röportajın sonunda oradan ayrılırken mırıldanıyorum bu âfete:

— Hiç böyle kaptan olacağı aklıma gelmezdi.

— Ben bir şey miyim, diye gü-lüyor; sen bir de bizim ateşçiyi görsen!

Şimdi dostlar, ne dersiniz: elbirliğiyle uğraşıp bir an önce Türkiye'de böyle şeyleri gerçekleştirebilir miyiz, yoksa ben doktora mı gideyim?

Refik ERDURAN

Maksi mi? Mini mi?

- Ne İftiracı
Şeyler...
Hani
Sütyen
Kullanmıyor-
du?..

YEDİ

PAZARTESİ

İşin yoksa hesap ver

MP, haksız kazanç yollarını kapamak amacıyla bir «Nereden buldun?» kanunu çıkarılmasını istiyor. İsteği destekleyeceğiz ama, dilin varsın da destekle bakalım! Adamdan hesap sormayacak olsalar, bırakalım çıksın kanun. Tavandan tabana doğru bir soruşturmadır başlayacak!

— Arkadaş, oturduğun koltuğu nereden buldun?
— Milli iradenin oylarıyla aldım.
— Hımm... Mecliste kaç kişisiniz?
— İkiyüzaltmış kadar...
— Bu yekünü nereden buldun?

— Bir kısmını sandıktan çıkardım, bir kısmını diğer partilerden aldım.

— Peki, maaş olarak sizlere ödenen para karşılığında ne iş yapıyorsunuz?

— E, bir nevi ticarete benzer politika. Rakiplerimizden kurtulmanın çarelerini arıyoruz, bize yöneltilen beş kelimelik ithama beşbin kelimelik cevaplar hazırlıyoruz, beyaz oylarımızı çoğaltmak için adam ayartıyoruz, devlet sektörünün kafamıza uymayan elemanlarını ordan oraya atıyoruz.

— Başka?...

— Hiçbir zaman denk gelmeyen bütçeler yapıyoruz, her yıl yeni bir seçime kalkıyoruz, proje sunup dış ülkelerden para alıyoruz, bu parayla temel atıyoruz, tören yapıyoruz, kalanıyla da idare etmeye bakıyoruz.

— Daha başka?...

— Başka iş kalmıyor ki yapalım...

Dikerler parti değiştirenleri karışlarına:

— Köşekapmaca oynar gibi bir partiden diğerine geçme yetkisini siz nereden buldunuz?

— Kafamızdan...

— Aferin. Peki siz CHP, ana muhalefet mevkiini siz nereden buldunuz?

— Bu mevki'i biz bulmadık. Yirmi yıl önce bir sabah gözlerimizi açtığımızda, kendimizi muhalefette bulduk!

— Size ödenen maaş karşılığında ne yapıyorsunuz?

— Onların ak dediklerine biz kara diyoruz, onların evetlerine «Hayır» diye direniyoruz, tasarılarına kırmızı oy veriyoruz.

— Muhalefet olarak başka görevleriniz?

— Başka görevimiz olduğunu bilmiyoruz!

Ve dönerler bize. Yani vatandaş:

— Gelin bakalım sıra sizin, derler. Muhafifi, muvafiki, partilisi, bağimsızıyla hiçbir işe yaramayan bu siyasal kadroyu siz nereden buldunuz birader?

İşin yoksa hesap ver! İvirsan ıvıramazsın, kıvırsan kıvıramazsın:

— Ben seçtim, desen oy'unu kötüye kullanmak nedeniyle verilecek cezadan kurtulamazsın!

Aman MP., biz etik sen etme! Vazgeç şu kanunun çıkmasını istemekten.

SALI

Katmerli saçma!

Bir İngiliz doktorunun iddiasına göre, zekâsı fazla olanların torunları ahmak oluyormuş!

Bilgiçlik taslayan yabancılara foyalarını meydana çıkarmanın tam zamanı! Hemen harekete geçmeli bizim tıp adamları...

«Yaptığımız ilmi araştırmalar, iddianızın yanlışlığını ortaya çıkarmıştır» demeliler ve şöyle devam etmeliler: «Bizde torunlar zekidir, dede-

ler ahmak; hiçbirinin aklına gelmemiştir eşekten sucuk yapmak!»

ÇARŞAMBA

Ona da sağlam diş gerek

Akhisarlı 70'lik bir vatandaşın a-cıklaması tıp âlemini karıştırdığı gibi, kuru yemiş piyasasını da harekete geçiriverdi birden!

Habere fiyakalı başlıklarla yurt ve dünya sorunlarından daha geniş yer verdi gazeteler: «Keçiboynuzu

Bahar şakası

Kışı atlattık şükür iki ton kömür ile
İşte cemreler düştü yine bahar geliyor
Bilmem ne yaparız bu biçare ömür ile
Hatırmıza hep onbeşinde yâr geliyor.

Oysa meşhur meseldir: Kırktan sonra azanı
Teneşir paklar derler, çabuk kaynar kazanı
Her teravih vakti ve her ikindi ezanı
Sanmayın aldımıza başka diyar geliyor.

Bu bir talih oyunu, dikkat etmek gerekir
Sonra kaybetmek de var, lâkin ütmek gerekir
Bu sevdanın atını iyi gütmek gerekir
Dizginleri nedense ele sakar geliyor.

İnanmayın dostlarım, sözlerimiz hep şaka
Yanıhp da kırkıktan sonra basmayın faka
Yoksa coşkun denizde çürük çarık bir taka
Batıp gider derine, işte rüzgâr geliyor...

Siyami ÖZEL

— Evlenmeden önce bana, «Ne istersen yapac

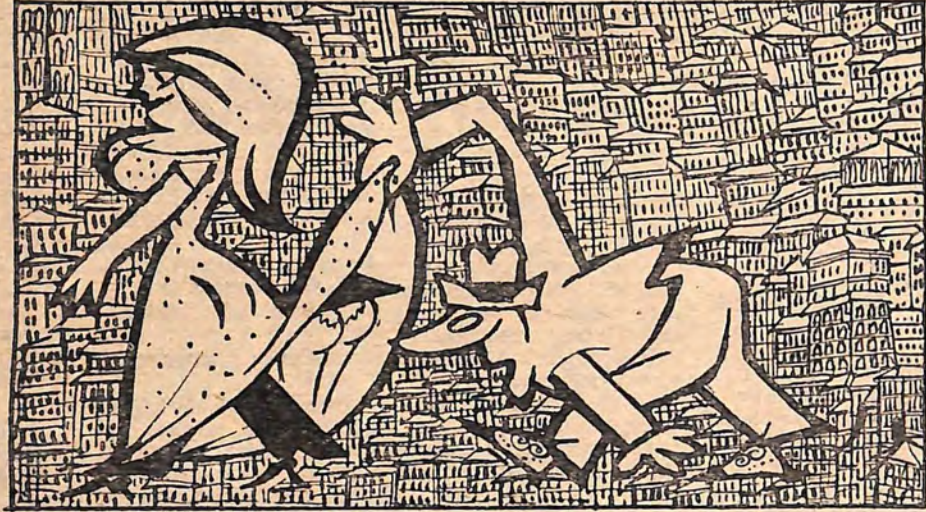

Ne dersiniz, hem mini, hem
Maksi meraklılarını memnun
edebilecek miyim acaba?..

ZEKİ

-Uzunumu
Soruyorsun?..
Moda sayfası
arkadaş!..

Yiyerek, 12 yıl önce kaybettiği iktidarına kavuştu!»

70'lik vatandaşımızın anlattıklarını okurken nedense Paşamız ve partisi geldi aklımıza.

Akhisarlı dede ile hemen hemen aynı durumda olduğu için bizim CHP. umutlandık doğrusu. Biri kaybettiği iktidarına kavuşmak için yirmi yıldır seçimlere giriyor, diğeri oturduğu yerde keçi boynuzu yiyor. Ve biri kaybettiğini bulmanın sevinçini kutluyor, diğeri gelecek seçimleri bekliyor.

Haydi Paşam, iş çeneye düştü yine... Ne var ki bu kez keçi boynuzu çiğnemeniz gerekecek siyasi demec vermek yerine!

PERŞEMBE

Yerine göre

Tatlı sohbetleriyle tanıdığımız İstanbul Radyosunun emektar spikerlerinden Eşref Şefik'in işine, eşeğe «Eşek» demesi nedeniyle son verilmiş.

Üzüldük ama, hatâ sanırsız üstadın kendinde. Çünkü eşek, bir cins isim olmaktan çıktı, çekildikçe uzayan elastiki bir şey oldu.

Bu durumda yerden göğe kadar haklı TRT.

Spiker konuşma arasında kullandı mı eşeği, «Kimi kastettiğinizi açık söyleyin» diye telefonlara sarılır vatandaşın kadını erkeği!

CUMA

Cepte metelik nanay...

Gönenli şoförler, Gönen-Bandırma arasındaki dolmuş ücretlerini elli kuruşa indirirlerken, Niğdeli şoförler de Aksaray-Ankara arasında seviz yumurtaya yolcu taşımaya başlamışlar.

Gazetelere bakılırsa bu ucuzluğun nedeni, işletmeciler firmaların rekabeti...

Bize sorarsanız, parasızlık rezaleti...

Devr-i Süleyman'da refah öylesine yükseldi, öylesine yükseldi ki, kiralık katilleri bonoyla tutuyoruz, yolculuğu yumurtayla yapıyoruz!

CUMARTESİ

Yine şükür

Çeyrek asırlık hırsızın mesleğini terkedip bekçiliğe başlamasıyla, yirmibeş yıldır imanı gevreyen semt halkı soyulmaktan kurtulmuş.

Bu çileli insanlara mı «Gözünüz aydın» demeli, yoksa hırsız mı hayır dua etmeli bilmiyoruz.

Ama yine hırsız alkışlamamız gerekecek galiba. Kimbilir ne düşünmelerle terketti mesleğini? Can yak-

manın kötü bir şey olduğunu mu anladı, semtte soyulacak bir şey mi kalmadı?

Fakat dedik ya, yine de helâl süt emmiş bir insan evlâdıymış adam. Ne var ki şansı gülmemiş garibin. Hırsızken bir kerecik olsun yakayı ele vermemiş, bekçiliğe başladığının haftasında tevkif edilerek hırsızlık damgasını yemiştir!

Bütün marifetleri de ondan sonra meydana çıkmış zaten.

Yine yakalanmazdı ya, bol para harcaması dikkati çekti zaar. Bu devirde bırakın bolluğu, memur kulda para ne arar?

PAZAR

Bıçağa sarılan...

Burhaniye ilçesi berberleri arasında düzenlenen yarışmada heyecana kapılan bir berber, sakal yerine müşterisinin kulağını kesmiş!

Vatandaş denen yaratığa şu dünya-

GÜN

da rahat yok desenize. Kimin eline geçse ille de boynunun vurulmasını bekleyen bir kasaplık gibi kuzu kuzu duracak.

Gerisi kismetine kalmış. Kimi parasını keser, kimi hakkını... Kimi iflâhını keser, kimi burnunu kulağına...

Fakat nedense mübarek de tükenecek hiç bilmez. Budandıkça palazlanır, kesildikçe dallanır.

Allah bilir, sakallarının alınması için önüne oturduğu berber kulağını eline verince sevinmiştir, içinden «İşimiz iş... Basınla esnafın ortaklaşa pay kuponu dağıtmalarına inat, bizim berberler de her sakala bir kulak veriyorlar» demiştir.

Maksi etek

Etekler iniverdi ince topuk üstüne,

Hayâl perdesi gibi beyaz petek üstüne.

Modacılar uydular ekonomik gidişe,

Onlar da bir zam buldu maksi etek üstüne.

Boylar daha uzadı, endam daha incelidi.

Adımlar işvelendi, basar yürek üstüne.

İster eğrice olsun, ister kara ve ince,

Herkes atacak artık bacak bacak üstüne.

Yürü de dizkapağın şekillensin kumaşa,

Gençlerin kalbine sal merak merak üstüne.

Bizde en büyük moda, aşırı uçtan olmak,

Biraz daha uzat ki düşsin ayak üstüne.

Şayet biraz zayıfsan kalın kumaştan giyin,

Birkaçını birden tak, etek etek üstüne.

Bilmem ki engel midir, aşta bu uzun etek?

İstersen deneyelim buyur yatak üstüne.

İlgiyi kaybetmişken tombul baldırlar bile,

Büyük aşklar doğacak bacak görmek üstüne.

Sanmayın ki hâkimdir bir örtünmek arzusu,

Bacaklar kapanırken, dikkat, göbek üstüne...

Fikret YILMAZ

» demiştin. Erkekseñ sözünde dursana!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

DERNEK NASIL KURULUR?

Dernek, her hangi mak-satlı ve kasıtlı bir fikirle veya birtakım enayi vatan-daşları kazımak gayesiyle bir veya iki işsiz güçsüz ve avantadan para kazan-mak yolunda olan kimse-ler tarafından bir kahvede tasarlanır ve Vilâyete bir istida verilerek kurulur... Tabii ilk olarak bir de tü-zük hazırlanır...

TÜZÜK NEDİR?

Bu kelimenin anlamı in-sanın aklına başka bir ma-na getiriyorsa da tüzük, dernek kurulurken o der-neğin ne biçimde bir der-nek olacağını gösteren maddeler halinde uzun ve üstü yazılarla dolu bir kâ-gıttır. Derneğin tüzüğü her-kesce ezberlenmelidir...

KAÇ TÜRLÜ TÜZÜK VARDIR?

Şimdi derneklerin türle-rine geçelim:

- 1 — Hayır dernekleri.
- 2 — Yardım dernekleri.
- 3 — Eğlence dernekleri.
- 4 — Yaşatma dernekleri.
- 5 — Koruma dernekleri.
- 6 — Devam ettirme der-nekleri.
- 7 — Kaldırma dernekle-ri.
- 8 — Uyutma dernekleri.
- 9 — İşletme dernekleri.
- 10 — Süsleme dernekle-ri vesaire...

Tahmine göre, İstanbul'da 5678 dernek ve cemiyet vardır... Şimdi de bu dernek çeşitlerinin başlı-calarını şöyle bir karıştı-ralım... dibi tutmasın...

YÜKSELME DERNEĞİ:

Asıl adı Revzakı Terak-ki olan bu dernek, hep pa-ralı ve birbirini tutan kimselerden kurulmuş o-lup aslı Masonluğa dayarır... Alâmeti farikası per-gel ve minkaledir. Bu der-neğe girmek için en aşağı o kimsenin birbuçuk mil-yonu olması ve başka iki üye tarafından tavsiye e-dilmesi lazımdır. Dernek üyelerine birader, kadın o-lursa hemşire derler. Kim-se kimseyi tanımaz, herkes numaralıdır. Yüz numara-da olan üye en büyük üye-dir ve tahminimize göre on dakikadan önce çıkmaz çünkü kabızdır...

ÜÇKÂĞITÇILIĞI YAŞATMA DERNEĞİ: (Lotaryo Kulüp)

Bu da tanınmış kalın ve üçkâğıtçı kimselerden ku-rulmuş bir dernek olup a-sıl maksadı her türlü ke-tenpere ve üçkâğıtçılığı yurda yaymak ve vatan-daşları buna teşvik ederek üçkâğıtçılığı yıkılmaz bir hale getirmek gayesini gü-der. Buraya da girmek i-çin bir sene önceden para yatırmak ve sıraya girmek şarttır. Ayrıca üçkâğıtçı ol-duğu piyasaca tesbit edil-miş ve en aşağı beş kere hileli iflâsa gitmiş oldu-ğu belgelerle ispat etmiş olanlar, bu derneğe girmek şansına sahiptirler. Girer-

DERNEKÇİLİK ÜZERİNE ÇALIMLAR

Dernekçiliğin değnekçilikten geldiği söylenir... Kim ne söylerse söylesin, der-nekçilik sosyal ve cemiyetler kanununa uygun bir şeydir... Dernekler kanunu-na göre, yirmi yaşını iki gün doldurmuş, kadın erkek her sıhhatli ve tam te-şekküllü vatandaş dernek açabilir, derneklere üye olur ve her türlü faaliyette bulunabilir... Şimdi biz dernekçiliğin içine daha yakın inelim, ama önce ister-seniz atlıkarıncaya binelim...

ken her faal üyeye üç kâ-gıt verilir. Namuslu bir hayat yaşadığı tesbit edi-lenler derhal dernekten a-tılırlar...

YOKSUL KÖPEKLERİ KORUMA DERNEĞİ: (Kulüp Le Chien)

Bu dernek daha çok zengin ve sosyetik hanım-larımızın tuttuğu bir der-nektir. Birçok, kocası zen-gin ve işini gücünü hiz-metçiye, çocuğu mürebbi-yeye, kocasını metresine teslim etmiş hamfendiler bu dernekte biribirlerine elbiselerini göstererek ve defileler yaparak, çaylar, boller, viskiler içerek, cemiyet hayatını hızlandırır-lar. Bu arada sokakta bu-lunmuş yoksul bir köpekle birlikte gazetelerde çıkma-sı için resim çektiren bu çok cemiyetçi hanımları-mızın kurduğu bu dernek oldukça eski olup şimdiye kadar 56 yoksul köpeğe kemik vermiş ve onun kar-nını doyurduktan sonra sokağa bırakmıştır. Bu derneğin senelik çayları ve baloları çok sükseli o-lup köpekle girmek neden-se yasaktır.

AVALLARI UYUTMA DERNEĞİ:

Merkezi Sirkeci'de ku-rulmuş olan bu derneği meşhur kileftecilerden Sü-lün Osman ve Kehribar Fahri kurmuştur. Asıl ga-yesi, Anadolu'dan İstan-bul'a gelen avalları uyutup paraları tokatlamak ve on-ları türlü ketenpereden kurtarıp tekrar memleket-lerine postalamaktır. Bu derneğin polis tarafından

müsaadesiz çalışması bir çok şikâyetlere yol açmış ve dernek şimdiye kadar sık sık yazıhane değiştirmişti. Fakat çok faal o-lan bu dernek şimdiye ka-dar binlerce avalı tokatla-yıp tekrar memleketine sağ salım göndermiştir. Buraya üye olmak için po-liste, parmak izi, sabıka kaydı olması şart koşulur. Derneğin toplantısı iki se-nede bir Tophane'de Kılıç-ali hamamında yapılmak-tadır.

NECATİ'Yİ KORUMA DERNEĞİ:

Koruma derneklerinin en meşhurdur. Meşhur Necati merhumu, kan davası yüzünden korumak için kurulmuş fakat Necati her şeye rağmen hasımları ta-rafından temizlenmiş, bu-na rağmen Necati'yi Koru-ma Derneği başka Necati'ler bularak koruyarak şim-diye kadar gelmiştir. Bu dernek gibi yüzlerce der-nek olduğu halde nedense Necati'yi Koruma Derne-ği çok tutulmuş, üye sayı-sı gün geçtikçe artmıştır. Necati'yi Koruma Derne-ğinin şimdi hiçbir gayesi yoktur. Sık sık piyango, balo, konser yapıp para toplar. Bütün özelliği, ba-sındaki şimdiki dernek re-isinin adının Necati olma-sıdır.

ORAYI BURAYI SÜSLEME DERNEĞİ:

Bu dernek de gerçekten çok faydalı bir dernek o-lup bütün amacı, önüne gelen yeri süslemektir. Ku-rucusunun Süslü İhsan ol-duğu sanılmaktaysa da bu

doğru değildir. Orayı Bu-rayı Süsleme Derneği 1899 da kurulmuş ve şimdiye kadar dernek üyeleri al-dıkları teberrularla evleri-nin salonlarını süslemişler-dir. Dernek senede üç ke-re çiçek, kurdele, fırıldak, balon, konfet, şerit kam-panyası açarak para top-lar ve bu malzemelerle o-rayı burayı süsler. Fazla üyesi olmayan bu derneğin üyeleri de süslü püslü gi-yinmekten ve gezmekten hoşlanırlar. Derneğin Çen-gelköy'ndeki merkezi ger-çekten çok süslü ve görül-meye değer bir yapıdır.

ZAVALLILARA YARDIM DERNEĞİ:

Bu derneğin gayesi ve tü-züğü dünya çapında olup üye adedi taa Japonya'ya kadar dayanır. Merkezi Paris'tedir. Türkiye şube-sinin başında Kerami Bi-çare vardır. Dünyadaki bü-tün zavallılara yardım eli-ni uzatmış olan bu dernek, şu günlerde çok zavallı du-rumdadır. Çünkü ne üye-leri, ne de başka bir şey onu kurtaramaz. Bu da Kerami'nin kabahatidir. Asıl gayesinden çok uzak-laşan dernek, zavallılara yardımdan vazgeçmiş ve daha çok kendini zavallı gösterenlere yardıma baş-lamıştır. Netice olarak Za-vallılara Yardım Derneği-nin kime yardım yaptığı, bugünlerde yapılacak se-nelik toplantıyla belli ola-caktır Zaten maliye ve po-lis, Derneğin her şeyine el koymuş vaziyettedir. Ney-se, bu bizi alâkadar et-mez. Kerami düşünsün.

EĞLENME DERNEĞİ:

Bu dernek çok faaldır. Bütün üyelerinin en çok eğlendiği bu dernek, gaye olarak herkesi eğlendir-mek ve eğlenceye teşvik etmek için Mahmut Eğlen-celik tarafından kurulmuş-tur. Çekirdek ve leblebi tıccarı olan Mahmut bey son derece eğlenceli bir a-damdır. Eğlenme Derne-ğinin üyeleri, eğlenceyi çok seven kimselerden seçilir. Ayrıca bu üyelerin, önüne gelenle eğlenmesi de şart-tır. Onun için dernek üye-leri sık sık ondan bundan dayak yerler. Eğlenme Derneğinin senede beş ke-re çayı olur ve üyeler ne-dense kendi çaylarında bir türlü eğlenemezler. Bü-tün yurda eğlenceyi yay-mak ve eğlencelik satışla-rını arttırmak gayesiyle çalışan bu derneğin her vilâyette ve kazada şube-si vardır ve bu şubeler eğ-lencelik satan dükkânlar-dır. Bu dernek bir balo veya çay yaptığı zaman Belediye, dernekten eğlen-ce resmi almaz.

ANANELERİMİZİ DEVAM ETTİRME DERNEĞİ:

Her türlü ananelerimizi devam ettirmek için ku-rulmuş olan bu dernek ne-dense Acem'lerden ku-rulmuştur. Başında, Meşhed-i Perviyân adında bir kuru kahveci vardır. Bütün der-nek üyeleri çok güzel dem-li çay yaparlar ve muhar-remde aşure pişirirler. Bu derneğin gayesi, ananeleri-mizi devam ettirmek oldu-ğu halde nedense hep der-nekte Farisi'ce konuşulur. Nargile sefaları yapılır. Bu derneğe girebilmek i-çin onbeş yaşından büyük erkek olmamak lazımdır. Küçük üyeler büyük üye-lere taksim edilib, edep, terbiye ve muşeret ve de şu bu öğretilir. Bu derne-ğin muzır ve zararlı faali-yette bulunduğu birkaç ke-re ihbar edilmiş, fakat ne-dense basılmamıştır.

DÜŞMÜŞ KADINLARI KURTARMA DERNEĞİ:

Bu dernek de gerçekten çok başarılı bir kuruluştur. Üyeleri hep bekâr ve hovarda erkeklerden ku-rulmuş olan bu dernek, kocasından yeni ayrılmış dullara meraklı olup, bun-ları fırsat buldukça kurtarmaya çalışır. Dernek ü-yeleri tek çalışırlar ve her türlü düşmüş kadına kar-şı azamî erkeklik ve insa-nî vazifelerini yaparlar. Bu derneğe girebilmek i-çin yakışıklı olmak ve düş-müş bir kadını kurtarma faaliyetini çok iyi başara-bilmek şarttır. Bu derne-ğin üye sayısı gün geçtik-çe arttıkça nedense düş-müş kadın sayısı da art-maktadır. Buna sebep, ü-yelerin kadınları önce dü-şürüp sonra kurtarmaya çalışması gösterilmektedir.

Ç AĞDAŞ tiyatrodaki kitleyi arkasından sürükleyen sanatçıya as oyuncu deniliyor. Çeyrek asır öncesinde, tulûat tiyatrolarında as oyuncu en iyi göbek atabilen, seyirciye âdetâ isteri nöbetleri geçiren dansözdü. Anadolu'da kadın açlığı da vardı o yıllarda. Tiyatronun bir kasabaya gelişi hâdise olur, yer yerinden oynardı.

Bizim patron, dansöz angaje ederken, önce onu basküle çıkarır kilosuna bakardı. Bu celevvâri davranışı yadırgayanlara:

— Memleket, derdi, et sıkıntısı çekiyor. Kasaptan alıp yiyemediğini sahnede görmek ister!...

Kumpanyanın en üstün elemanı Sürmeneli Nazmiye'ydî. Perde açılıp da ortaya çıktı mı, sandalyeler kirlir, masalar devrilir:

— Ahhhh...

— Offff...

— Yamyoom...

Seslerinden, iniltilerden, bir ara tiyatrodaki bulunduğunuzu unutur, kendinizi millet hastanelerinden birinin hariciye servisinde sanırdınız...

Nazmiye'nin ağırlığı yüz kara okka gelirdi, darasız... Boy desen selvi gibi uzun. Sarı saçlar, mavi gözler, pembe ten güzelliği dekorunu tamamlardı. Dansa başladığı zaman vücudunun çeşitli kısımları iple birbirine bağlı iken kopmuş gibi olurdu. Bir kolunu ötekiyle, sağ bacağı ile soldakini değiştiriyor gibiydi. Bir gerdan kırışı vardı, seyretmek için hayli cesur olmak gerekliydi. Baş, sanki gövdeden kopmakta, boşlukta sallanmaktaydı...

Hér oyunda davulcuya, yiyecekmiş gibi ters ters bakardı. Perde kapandıktan sonra, davulcunun Nazmiye'den okkalı bir tokat yemesi olağan işlerdendi.

Bizim davulcular, şimdiki isimleriyle bateristler de, heyeti, ellerindeki sopalarla idare ediyorlarmış gibi kasırlardı. Bizim Kel Ali iyi çalardı davulu. Ama kafayı tutmadan sahneye çıkaramazdınız. Bazen fazla kaçırırdı içkinin dozunu. İşte o zaman dansözle aralarında hırlaşma başlardı. Nazmiye, davulcunun en

küçük falsosunun oyunu bozduğunu iddia ederdi. Kel Ali:

— Hadi oradan be sürtüğ, derdi. Ben ne oyuncular oynattım, kimse sanatıma kusur bulamadı. Gözünü aç da iyi bak... Greta Garbo'ya charleston oynatmış davulcuym ben...

Sahne biraz da palavra demekti... Orta Anadolu'dan Karadenize, oradan Çukurova'ya inmiştik. Nereye gidersek gidelim, ön sırada gedikli bir müşterimiz vardı, o hiç değişmezdi. Hâki kilot pantolon giyerdi. Ayağında sarı çizmeler vardı. Kocaman siyah bıyıkları kıvrıktı. Ceke-tinin cebinde mutlaka pembe mendil bulunurdu.

Nazmiye'ye sırlısıklam âşıktı bu otuzundaki genç. Heyet nereye giderse gitsin, o da oradaydı. Yalnız Nazmiye'yi seyreder, dansözün vak-ti dolunca kalkar giderdi.

Nazmiye sahneye çıkınca ceplerindeki paraları sahneye atmaya başlardı. Epeyce yüklüce idi, fırlattıkları... Şimdi garip gelecektir para atma işi... Anadolu'nun o yıllardaki seyircisi varyete oyuncusunun kıvrak dansını gördüğü zaman, sanatkâra karşı değerlendirme ölçüsünü sahneye para fırlatmakla gösterirdi. İşe önce ufaaktan, bozuk para atmakla başlanırdı. Dansözler paranın saçıldığı noktalara dikkat ederler, oralara öpücükler gönderirler, göz süzerlerdi. Bu ilgi, seyirciyi bütün çileden çıkarır, bu sefer cüzdanlardaki kâğıt paralara sıra gelirdi. Sahneye yağmur gibi para yağmaya başlardı.

Tiyatroya yeni kız alınırken, pazarlığa yeni bir madde daha ilâve edilmişti:

— Beş lira yövmiye kabul... Fakat, sahneye atılacak mangırlar kumpanyaya ait!...

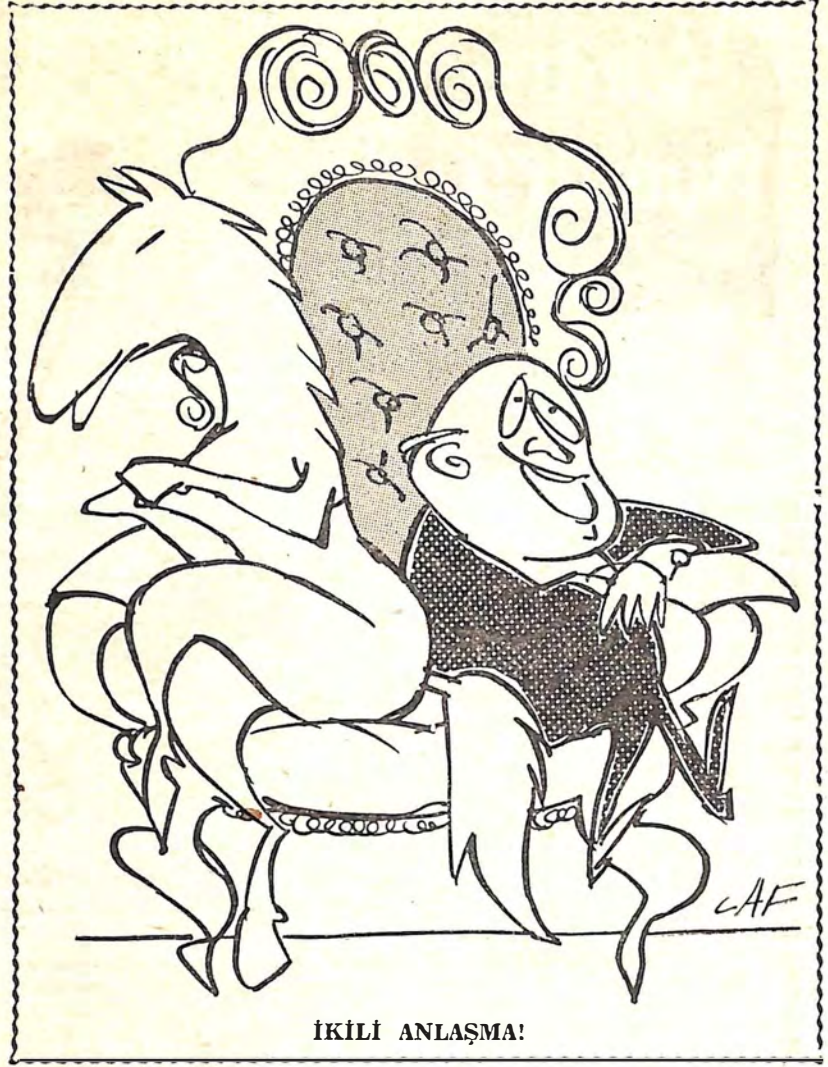
Bazen oyuncu daha açık-göz çıkar:

— Patrondan yövmiye istemiyorum, derdi... Sahneye atılan paralara fitim!...

Nazmiye'nin çizmelisi, kulağına geldiğine göre, epeyce zengindi. Abayı yakmıştı bizim sarı kanaryaya... Mallarını satıp satıp, yiyor, kumpanyayı bir gölge gibi izliyordu. Dara düştüğümüz günlerde hızır gibi yetişiyordu. Aşkın hesabını ödeyemediğimiz, otelin parasını veremediğimiz vakit, içinde bulunduğumuz güç durumu bildirirdi.

Otelei:

Eşlerinin zayıf iradeli olmasından hanımlar dert yandı. — Gazeteler —

— Eh, derdi, gözünüz aydın... He-sabınız ödendi...

— Kim verdi?

— Sarı Çizmeli...

Lokantaya oturup, sadece çorba ile işi savuşturmak isterken, garson: — Korkmayın, yiğin âbiler, derdi, çorba, et yemeği, pilâv, birer galon şarabınız da var ha!...

— Hayrola, kimden bu ikram?

— Sarı Çizmeliden!...

Sanki biz, geri kalmış ülke idik, Sarı Çizmeli de Amerika!... Bol bol hibelerde bulunuyordu. Eh... arada azıcık sarı kızla flört etmesine, onun güzelliğini sömürmesine göz yummalıydık... Oysa ki Nazmiye ile bir kerecik karşı karşıya oturmamıştı. İki kelime olsun konuşmamıştı. Eli eline, toka etmek için dahi değmemişti. Aşkın böylesine bönüne ilk defa rastlıyorduk. Arada sırada dansözün sahneden gönderdiği öpücükler bizimkine yetip, artıyordu bile...

Bazen dayanamaz:

— Kız, derdik, adam senin için yanıp, tutuşuyor. Nerede ise duman olup bacalardan çıkacak. Servetini uğrunda Anadolu'nun pis, bitli otellerinde harcıyor. Bu kadar da insafsızlık olmaz yâni... Azıcık yaklaşı-ver delikanlıya.

— Ne yapayım? Sahneden göz sü-züyor, önünde göbek atıyorum ya?

— Koskoca bir servet için az de-ğil mi?

— Yâni erkekliliği ben mi yapayım? Bir yere çağırdı da gitmedim mi? Mektup yazdı da cevap mı vermedim? Önüme çıktı da, yolumu mu değiştirdim?...

— Oğlan terbiyeli... Gönül işlerin-de yılışıklığın, sırnaşıklığın işe ya-radığını bilmeyecek kadar kapalı ye-tişmiş. Anlayış göster ablası. Yüzü-nü, gözünü biraz açiver. Uğrunda harcadığı paraları helâl etsin hiç de-ğilse...

Nazmiye ıldır ıldır gözlerini üzerimizde dolaştırırken, tecrübesini konuşturdu:

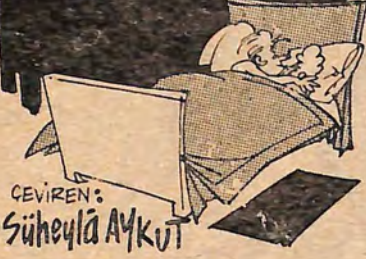
— Sizin kuş beyinlerinizin aklı ermez bu işlere, derdi, beni gözünde büyütmesi, erişilmez matah sanması, aramızdaki mesafeden ileri geliyor... Göklerden inmiş melekten farkım yok gözünde... Bana sokula-bilse, yaklaşılabile, içli dışlı olabil-se... İşte o zaman arkamda koşar-ken harcadığı servetin acısı, yüre-ğine çöker!...

Kimbilir... Belki de doğru söylüyordun...

Burhan ESEN

Yanlış Numara

ÇEVİREN:
Süheylâ Aykut

TÜYLÜ hahnın üstüne çırılçiplak uzanmış, dik göğüslerini meydana okurcasına germiş olan Kim'in portresi, Roki'ye elindeki polis romanını bir türlü tamamlamıyordu. Portreye kayan bakışları yüzünden katille polisi sık sık birbirine karıştırıyor, her satırı birkaç kere okumak zorunda kalıyordu.

En samimi arkadaşının karısıydı Kim. Ne çare ki, vücudunun en mahrem yerlerini gördüğü, hayran olduğu halde, sadece bir tabloydu karşı-sındaki!

— Kim gibi bir karım olsaydı, yalnız başına hiçbir yere bırakmazdım! diye düşündü.

Oysa Jak öyle mi yapmıştı? Kumara olan aşırı düşkünlüğü yüzünden, arkadaşlarıyla dilediği gibi bir gece geçirmek için annesini ziyaret etmek isteyen Kim'e izin vermiş, arkadaşları Roki'yi de eve nöbetçi dikmişti.

Roki'ye verilen iş oldukça kolaydı. Kapıların açık kalmamasına dikkat edecek, şayet Kim telefonla ko-

casını arayacak olursa, «Burada öyle biri yok. Yanlış numara çevirmişsiniz» diyecekti. İkinci bir defa telefon çalınca kadar da koşup Jak'a karısı tarafından arandığını haber verecekti.

Katille polisi birbirine karıştırmaktan bıkan Roki, kitabı elinden

attı. Soyundu, elektriği söndürdü, arkadaşının yatağına uzandı. Gözlerini kapattı, hayâlinde Kim'i canlandırmaya çalıştı. Bir çıtırtı oldu, belli belirsiz ayak sesleri duyuldu.

— Jak hımbılıdır, diye düşündü. Kendisini uyandırmamak için nasıl da yavaş yürüyordu!

Tam elektriğe uzanmıştı ki, tatlı bir ses:

— Korkma şekerim, ben geldim! diye fısıldadı.

Roki, donmuş kalmıştı bir anda! Kim'di bu gelen! Bu sesin sahibi Kim'di!

— Annem çok iyi, diye fısıldadı yeniden. Onu iyi görünce, yatıya kalmadım.

Roki cevap vermekten çekinerek hafifçe öksürdü. Genç kadına belli etmeden yavaşça elektrik fişini prizden çekti. Odayı aydınlatmak için düğmeye basan Kim:

— Yine ampul yanmış, diye söyleyerek soyundu ve karanlıkta kocası sandığı Roki'nin kohnuna girdi!

— Üşüdüm, ısıt beni!

Kolarının arasındakı genç kadını çabucak ısıtıverdi Roki. Mutluluğun verdiği sarhoşlukla:

— Oh sevgilim, bir hârikası! diye soluyordu Kim. Birkaç saatlik ayrılık bile beni özlemene yetmiş!

Roki ateşli bir öpücükle genç kadının sesini soluğunu kesti.

Birkaç saat sonra Kim mışıl mışıl uyurken Roki yataktan çıktı, giyindi, ayaklarının ucuna basa basa odadan çıkarak arkadaşı Jak'ı aramaya gitti.

Kumar masasının başında önünde yığınla duran paraları okşayan Jak:

— Bu gece, bir boynuzlu şansına sahibim ben! diye kahkahalar atıyordu.

Birden bakışları Roki'ye ilişince endişeyle sordu:

— Karım mı telefon etti yoksa?

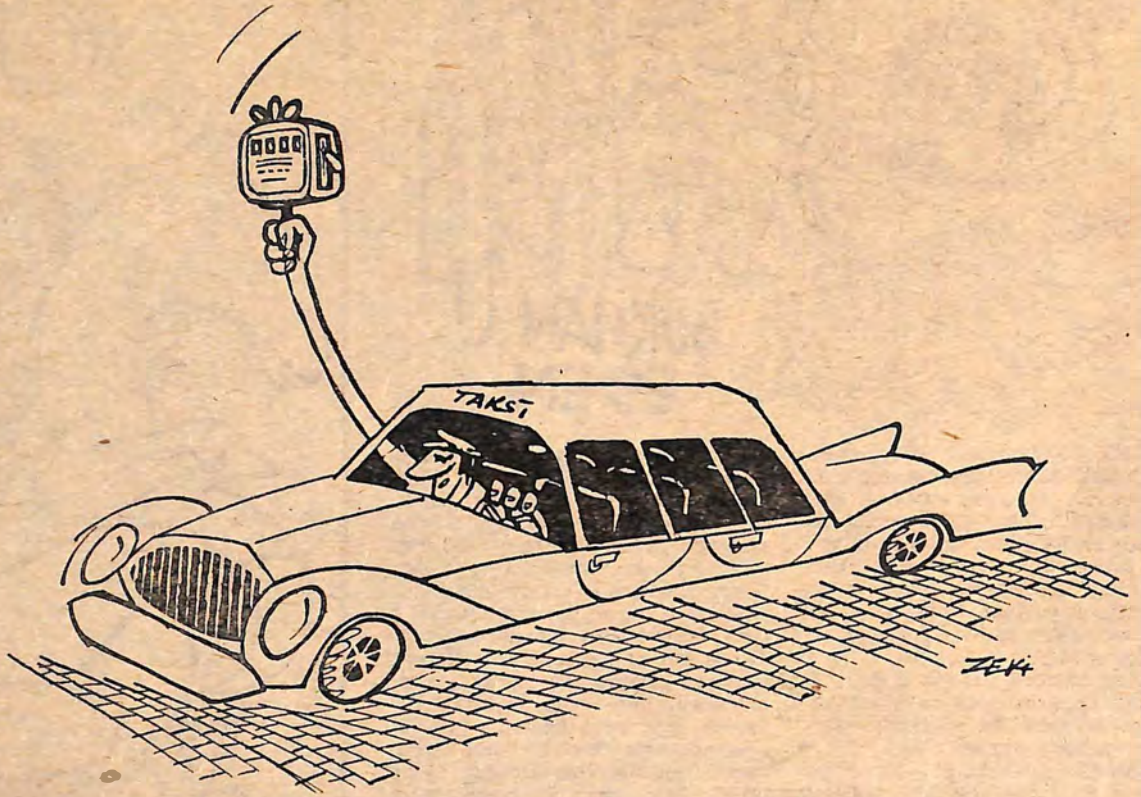
— Daha beter!... diye cevap verdi Roki. Kendisi geldi!

— Eee, ne oldu? Seni gördü mü?

— Hiç merak etme... En küçük bir falso yapmadım. Ben tuvaletten geldi. Tıkırtıyı duyunca, içerdekini sen zannettin. Yatmasından yararlanarak sokağa fırladım, soluğu doğruca burada aldım!

— Çok teşekkür ederim dostum.

Süs haline gelen taksi saatlerinin kaldırılması isteniyor. — Gazeteler —

Şoför — Demek yerinde göremiyorlar.. biraz kaldırayım bari!..

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 43)

Kolay unutulmayacak bir iyilik yapmış oldun bana.

Kumar masasını terkeden Jak, ses-sizce evine girdi. Soyundu, karısının yanına uzandı, öptü, okşadı, kollarıyla sardı.

Yerinden sıçrayan Kim:
— Beni korkuttun, dedi.

Jak, genç karısını daha büyük kuvvetle sıktı:

— Gel sevgilim...

Uykusu açılan ve gözleri yuvalarından fırlayan Kim:

— Yine mi?... diye söylendi. Kuzum ne oldu sana bu gece?

(Bill Blondy'den)

★

Hazırlık

Genç adam karısına:

— Artık bıktım! diye bağırdı. Pazar günleri bile bir öğle yemeğini vaktinde yiyemiyoruz! Lokantaya gideceğim!

— Sevgilim, beş dakikacık bekleyiver.

— Eğer beş dakikada hazır olacaksa beklerim.

— Yemeği değil şekerim, lokantaya gidebilmek için kendimi hazırlıyorum!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Telefon : 22 18 11

İDARE YERİ :

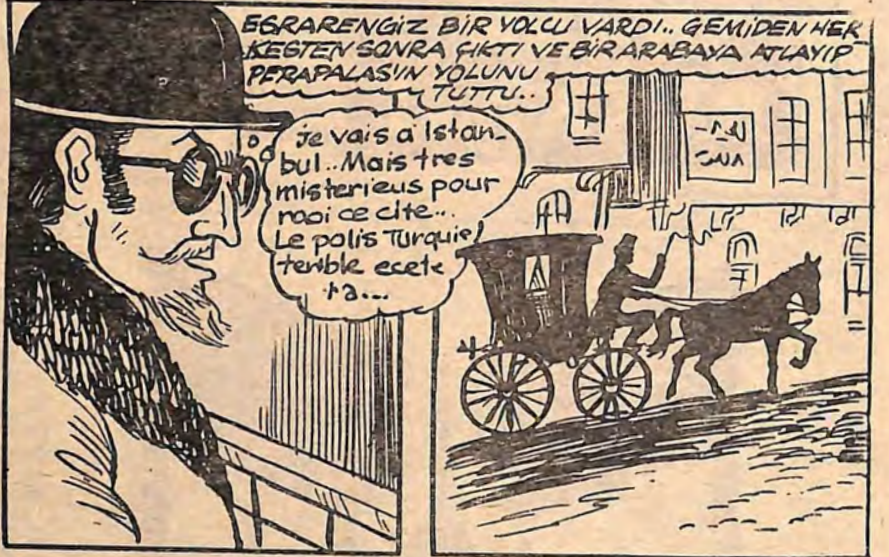
Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Fiatı : 100 kuruştur.

Fantoma İSTANBUL'DA

Yazan =
Çizen =
SUAVİ
SUALP

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılar mizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601. İstanbul

**Zıkkımın
Kökü**

MUZAFFER İZGÜ

— 13 —

Bir gün merak ettim, gittim bak-tum vitrine... Maşallahı var bizim pederin, tulumba tatlısının yanına öyle kol gibi hıyarlar dizmiş ki, her biri sanki hıyar değil, birer yeşil mermer sütun... Pişmiş bir tavuğun karnından çıkan kafam kadar iri bir domates. Fasulye piyazının üzerinde bir kucak maydanoz. Akli sıra kırmızı turplarla da —Âfiyet olsun— yazmış. Turpların kimisi ufak, kimisi iri, yazı dersiniz askerlik hâtırası, olmuş bizim —Âfiyet olsun, İneyet olsun...—

Çok sürmedi, o çok öğrenilen vestiyerlik sanatını bize de öğretti peder:

— Bak oğlum, dedi, şapgayı alacan, şu dört numaralı fişi adamın eline vercen, şapgayı da dört numaraya asacan. Beşe asdın mı yandık belle, altıya da asdın mı yandık belle. Şapga ya adamın gafasına oturmaz, ya da çok oturur lâzımlık gibi, gulakları içinde gahr. O zaman ayıkla pirincin daşını... Anladın deel mi oğlum?

— Anladım baba.
— Yok yok annamadım, bi daha anladıym. Şindi şu dört numara var ya?

— Var...
— Verecen adamın eline. Verdin mi?

— Verdim...
— Alacan şapgayı. Aldın mı?

— Aldım desene lan!

— Aldım...
— Asacan dört numaraya. Gaça asacan?

— Dört numaraya.
— Niye?

— Fiş dört de ondan.
— Gafalı çocuk... Öğrendin deel mi?

— Öğrendim baba.
— Ulan dur bi daha tekrar ediyim, faydası var zararı yok!

Peder üçüncü kez tekrar ettikten sonradır ki içi rahatladı.

— Bana bak ulan!

— Evet baba?

— Adam parayı verince, bereket versin ağa, Allah uzun ömür versin ağa demeyi unutma.

— Unutmam.

Peder, bize bu güç öğrenilir sanatı öğrettikten sonra sık sık hastalanır oldu. Eh, insanın pederi hasta olunca da, onun görevi de evlâdın üzerine düşerdi.

Gece saat ona onbire doğru içkili lokanta boşalmaya yüz tutarken vestiyerin bir öğün yemek hakkı daha vardı. İlk öğünü saat üç sıralarında yedim. İkinci öğünü de onda. Anlaşmaya göre, o saatte kalan yemeklerden canının istediğini yedi vestiyer. Taraflar böyle anlaşmışlardı. Belki de anlaşma yasasının ilk maddesi buydu. Ve biz, bu maddeden yeteri kadar faydalanmalıydık. Öğle yemeklerinde ustanın ters ters bakmasına rağmen, ille de tavuk isterdim. Adam da nerede bir üllüz (zayıf) tavuk varsa, onun felçli kurumuş bacağımla uzatırdı bana. Kaç günler yemek yedim orada, ne benim inadım bitti, ne de felçli tavuk... Akşam yemeklerinde de en çok sebze yemekleri kalırdı. Taze fasulye, bamya, şu bu... Bazan da hiçbir şey kalmaz, peynir ekmeğe dayanırdık. Ama, öğünde peyniri bol yemekle anlaşmanın bize tanıdığı

maddenin gerektiği şekilde hakkını vermeye çalışırdık.

Bir gün nasıl oldu bilinmez, pederin öğrettiği bu çok inee zenaatta bir falso yaptık. Zübeyir ağanın şapkasını Gani ağanın kafasına, Gani ağaninkini Mestan ağanın kafasına, Mestan ağaninkini Mahmut ağanın kafasına oturttuk. Adamlar zil zurna sarhoş olduklarından, bizim de gözlerimizden uyku akıyor olduğundan, karman çorman oldu şapkalar. Ama, sabahleyin aynada suratına bakan, hop oturmuş, hop kalkmıştı:

— Ulan bu sefertası gibi başımın tepesinde oturan şapka da kimin ki?

— Ulan bu kulaklarını kapatıp kafama lâzımlık gibî oturan şapka da kimin ki? diye.

Peder, zor ayarlamış durumu. O günü beni bir haşladı, bir haşladıydı ki:

— Ulan beni oradan bi govarlar-sa, ne yer ne içerik? diyerekten.

Anam araya girdi bereket:

— Herif, dedi, madem öyle evde yatacağına get sahap ol şapgalar!

Bu kez peder, anama bağırdı:

— Ulan ölsek inanmayacaksınız be!

— Allah göstermesin herif, amma bu da çocuk daha!

O yüzden sonra çok dikkatli oldum.

O sarhoş keyfi beklenen uzun yaz gecelerinde bile kendime bir oyuncak bulmasını başarmıştım:

— Şu yeşil şapga şu kadar verir!

— Şu gri şapga şu kadar kuruş verir!

— Şu siyah şapga şu kadar gurus verir!

Dediğim çıktığı zamanlar sevinirdim...

Öyleydi, bir diş meselesi, bir çap meselesi, bir ava gitme meselesi, sarhoşlar için üç dört saatlik lâftı. Konuşur konuşur bitiremezlerdi. Dişler çıkarılır, dişler doldurulur, köprü yapılır, damak yapılır, dolgu düşer, damak uymaz, bizim uyku gelir, kafacık kiit öndeki masaya, küt arkadaşları sandalyeye vururdu.

— Hey güççük, bizim şapga?

— Şimdi ağa!

— Şu gara olacak!

— Hemen ağa... Allah bin bin bereket versin ağa!

Bazı günler, bir iki şapkeyi nöbetçi komiye satardım:

— İki şapgayı ne verin?

— gurus veririm.

— gurus vermen mi?

— Vermem!

— Hadi olsun!

Eh, iki saat sarhoş keyfi beklemektense, beni çağıran yatağıma koşmak için üç beş kuruş ziyan, bilyük bir ziyan olmasa gerekti. Ama, söylemezdim bunu babama. Kaç kuruş toplamışsam, gaz lâmbasının yanına bırakır, uyurdum...

Sevmezdim bu vestiyerliği. Ne tavuk eti, ne tulumba tatlısı sevdirmedim bu mesleği bana. Kendimi hep padişahın şapkaçıbaşısı zanneder dururdum. Onun için kendime yeni bir meslek, yeni bir iş aramaya başladım. Çok geçmeden buldum da böyle bir işi. Üstelik gece işi olduğu için memnundum da, artık babamın yardımına koşamayacaktım. Bir açık hava sinemasında gazoz satacağım. Biraz da abim dursundu vestiyerde, biraz da o padişahın şapkaçıbaşılığını yapsındı. Belli ol-

maz, belki de onun hoşuna giderdi. Seyit ismindeki bir arkadaşım tuttu gitti kolumdan:

— Nah bu çocuk gazoz satacakmış Celâl âbi, dedi.

Celâl âbi, elindeki keseri bir yana atarak, suratına baktı:

— Satacan mı? dedi.

— He, dedim.

— Gazoz başı bi gurusu?

— Olsun!

— Helke (kova) bizden.

— Tamam!

— Öyleyse hemen şimdi giriş işe!

Hemen giriştik işe. Seyit bana gündüzlük için ne olduğunu öğretti:

— Önce sandalyeler şu tarafa yığılacak, sonra her taraf süpürülüp sulanacak, sonra sandalyeler bir bir dizilecek!

Biz bu işi yapmak için öğleden sonraları saat ikide işe başladık. O, derecenin güneşte 55-60'a çıktığı zamanlar... Sandalye sayısı beşyüz müydü, altıyüz müydü bilmiyorum, paylaşmıştık Seyit'le:

— Yarısı senin, yarısı benim, diye.

Kafamızda, dört tarafından düğümlenmiş ıslak bir mendil, iki sandalye bir koltuğumuzda, iki sandalye öteki koltuğumuzda, yağmur durduk duvarın dibine. O sarı sıcağın altında, filmin heyecanı ile cebinden düşürdüğü on kurusun farkına varmayanlar, sağolsunlar, sıcağın şiddetini, terin tuzunu unutturlardı bize.

— Seyit, kaç gurusu buldun lan?

— İşler kesat, beş gurusu yok!

— Ben on gurusu buldum vallaha!

— Anan seni gadir gecesi doğurmuş oğlum.

Eh, ne de kadir gecesinde doğmuşuk ya. Şayet tüm kadir gecesi doğan çok şanslı kişiler böyle güneşin altında pişiyorlarsa, vay gele onların şanslarının başına!

Sandalyeleri taşıma işi bittikten sonra, süpürge işi başladı. Kâğıtları, darı saplarını, hıyar kabuklarını, domates artıklarını süpürür dururduk. İki üç film bir arada oynadığı için, millet ekmeği, peyniri, domatesi, hıyarıyla gelirdi sinemaya. İçlerinden yemek getirenleri bile olurdu. Neden o zamanlar keyif ehliydi millet?... Bir taraftan hıyar dolması ye, bir taraftan «Yanık Kavalı» seyret, az buz ufak eğlenme sayılmazdı hani sazlara barlara gidemeyen fakir fukara için...

Süpürge işi bittikten sonra, sula ma işi başladı. Bu arada kovalarla Seyit'le birbirimizi ıslatmamız, hem eğlendirir, hem de serinletirdi bizi. En son iş, sandalyeleri dizmekti. Asıl hüner de buradaydı. Sandalyeler ip gibi dizilecekti. Sahi, neden o zamanlar sandalyeleri sabitledirmezlerdi yerlere? Galiba, bizim gibilere iş sahası açılınsın diye. Öyle ya, bu işler olmasa, sinema kovaıyla sulanmasa, sandalyeler her gün dizilip bozulmasa belki de gazoz başına yarım kurus verirdilerdi.

Akşam, yedibuçuktan başladık sinema dolmaya. Çıkınlar, sepetler, paketler... İçlerinde dolmalar, köfte ler, çerezler, nargileler... Biz, Seyit'le, ne kadar bol sepet, ne kadar bol çıkın, ne kadar bol paket gelirse, o kadar çok sevinirdik. Çünkü, biraz sonra bu adamlar, bu kadınlar, bu çocuklar yiyip yiyip susayacaklardı. Öyle gün olurdu ki, her susayan kelle iki kurus para bıraktı bize. Filmin, en acıklı, en fırlaklı yerinde kütür kütür kabuklu hıyar yiyen duygusuz insanlar olduğu gibi, elindeki dolmasını dahi bize uzatan çok duygulu insanlar da vardı. Ne tatlı gelirdi o dolmalar bana!... Filmdeki baş kadın artist veremin son devresinde kan kusup duruyor, ben gözlerimde şapır şapır yaş getiren zehir gibi acı biber dolmasını yıyorum.

— Vah vah, derdi kocakarılar, gazozcu bile ağlıyor.

Sanki gazozcular ağlamamış gibiydi...

Baş kadın artist gözlerini ebediyen kapayınca dek sinemadan çıt çıkmaz, kadın öldükten sonra, sekiz on yerden birden:

— Gazozcu laa an, gazozcuu! diye bağırırlardı.

Galiba, varolmanın tadını tatmak için, millet bilinçsiz olarak gazozu yumulurdu. Onun için, daha kadın ölmeden arkadaşları büfeye koşar, büfeciye:

— Aman tez ver gazozları, nerdeyse avrat ölecek, derdim.

Müşteri çok geldiği zamanlar sandalye yetişmezdi. Ama, maşallah sinemanın bileti deste deste yetişirdi. Celâl âbi gişede keser durur, Macit âbi kapıda yırtar dururdu. İşte o zamanlar millet sergen olurdu yerlere. Sinema değil, piknik yeri. Neden se belediye de bu işlere hiç mi hiç karışmazdı. Akıllı geçinenler çullarıyla, minderleriyle, hattâ semaverleriyle gelirlerdi. Yatarak, uzanarak, yan dönerek film seyretmek millet için tümenden zevkti. İşte böyle günlerde biz hayli sıkıntı çekerdik. Artık, kiminin ayağına, kiminin burnuna basarak gazoz satmaya çalışırdık.

— Lan Allahsız, bileemi ezdin lan!

— Babayın malı mı sinema, kalk da doğrul şöyle!

— Gözün gör mü lan?

— Ee, ne arar senin bileğin benim ayağımın altında?

Nedense kadınlar daha yumuşak kalbli oluyorlar. Bir kadın sesi meseleyi hallederdi:

— N'apsın çocuk ekme parası kazanacak, zıkkımın kökünü yiyecek de el ya!...

— Para kazanacaksa bizim bileğin ne gabahtı var?

Arkadan bir ses gelir:

— Susalım, film Türkçe...

Başka biri:

— Bi de gâvurca mı olacaktı lan?

Bizim bilek acılı adam, bunlara döner:

— Size n'oluyor lan, gemik mi attık da hırliyorsunuz? derdi.

Biz de bu arada sıvışır, başka bir adamın koluna, bileğine basmak için kalabalığın içine daldık.

İşte böyle bir gece, keyif ehli birinin semaverini kazayla devirdik. Hem de biçare adamın ayaklarının üstüne. Adam can havliyle sıçrayıp hemen pantolonunu çıkarmaya başladı. Ne bilsin millet adamın tutuştuğunu:

— Hop hop, kele hop, deli, deli dellendi! diye bağurmaya başladılar.

Deli lâfını duyan kalktı ayağa, pantolonu çıkarıyor lâfını duyan kocakarılar kalktı ayağa. Akıllının biri:

— Vurun lan, vurun da aklı başına gelsin, dedi.

Şişman biri kalkıp adamın ense köküne bir tokat çekti. O oturdu, bu kez başka şişman biri kalktı, iki tokat vurdu adamağının ense köküne. Derken adamı aldılar ortaya. Eh artık:

— Allahını seven vursun şu deliye bi dekmik.

Zavalılık, derdini anlatıncaya dek pestilli çıkmıştı. Ben o sırada makine dairesine kaçmıştım. Neden sonra adamı sürüye sürüye dışarıya götürürlerken gördüm...

Yeni işim hoşuma gidiyordu. Hem bedava tarafından film seyrediyor, hem de para kazanıyordum...

O yazı da böyle geçirdik... Kazandığım parayla kendime bir elbise yaptırdım, bir de vişne rengi ayakkabı aldım.

— Eh, diyordum, bu Cumhuriyet bayramında bayrağı zannederim bize tuttururlar! Tutturmasalar bile:

— Kıyafetin müsait değil! diye bayram dışı etmezler...

Meraklıydık daha o yaştan vatan millet bayrağı...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Şu «Lily» ye boşuna striptiz kraliçesi dememişler... Baksana, bizi de kral yaptı!

Doktorda

Hastasını muayene eden doktor sordu:

— Sizi böylesine sinirlendiren nedir acaba biliyor musunuz?

— Elbette, dedi hasta. Balık avı...

— Hayret! Oysa avlanmak sinirleri yumuşatır.

— Evet ama insan bir şeyler tutabilirse doktor!

Bittikçe uzar

Adam, eve çok geç dönmüştü. Asık bir suratla karşılayan karısı:

— Artık sana söyleyecek hiçbir şey kalmadı, deyince:

— Pekâlâ anlat bakalım, diye homurdandı adam. Fakat rica ederim kısa kes!

Boşuna

Karısının yanında olduğunu unutmuş adam içini çekerek, önünden geçen sarışına lâf attı:

— Krallara layık bir lokma!...

Kadın, erkeğinin kolunu dürttü:

— Öyleyse boşuna yutkunma kocacığım, dedi. Çünkü ne bir kralın, ne de bekâr!...

Neye yarar?

Genç kız, kendisiyle evlenmek isteyen milyonerin oğluna istenen cevabı bir türlü veremiyordu.

Arkadaşı sordu:

— Neden «Peki» demiyorsun?

— Kalın kafalının biri de, ondan!...

Arkadaşı güldü:

— Daha iyi ya... Taktıracacağın boynuzlara, kafası kolaylıkla tahammül eder!

Savunma

Parmağıyla sanık iskemlesinde oturan adamı işaret eden avukat:

— Sayın yargıç, diye konuşmaya başladı. Müvekkilim, kendisini savunma görevini bana vermiş bulunuyor.

«Evet» anlamında başını sallayan yargıç sordu:

— Buyrun, ne yapacaksınız?

— Ben de onun bir deli olduğunu size ispat edeceğim!

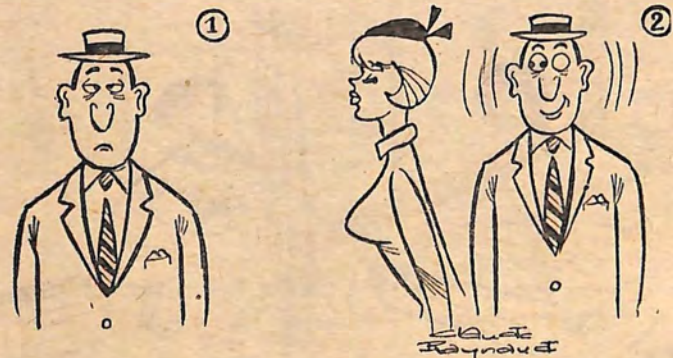
— Neredeydin be?..

— Hiliç.. başgardıyana «Allaha ısmarladık» dedim de!..

Süslenince

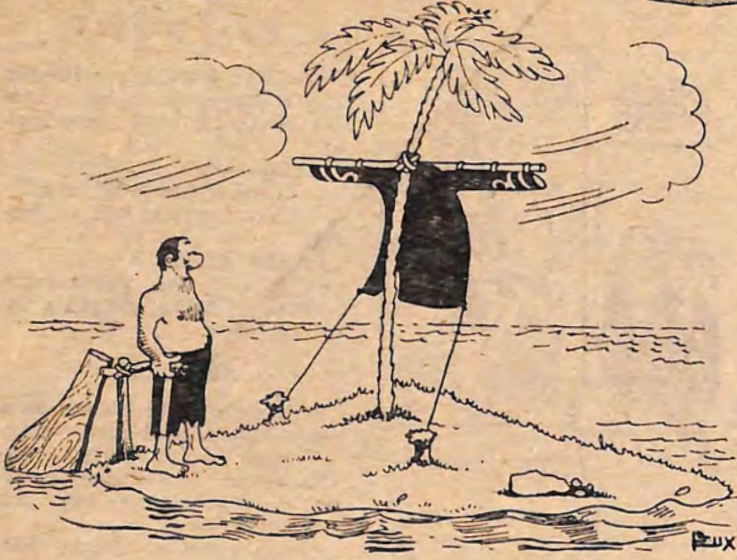
Dostlarına vereceği yemek için aşçısına besilli bir hindi almasını söyleyen hanım, adamın koltuğunun altındaki tüyleri yolmuş, bir deri bir kemik kalmış ufak tefek hindiyi görünce küpelerine bindi!

— Siz onun görünüşüne bakmayın madam, diye patronunu yatıştırmaya çalıştı aşçı. Şöyle iyice bir yolayım, içine mantar doldurayım, üstüne salça koyayım da görün. Bakalım tanıyabilecek misiniz? İnanın görenin gözü kalacak! Hani tıpkı makyajınızı yaptığınız, elmaslarınızı taktığınız zaman size bakanın, gözlerini ayıramadığı gibi...

Yazısız

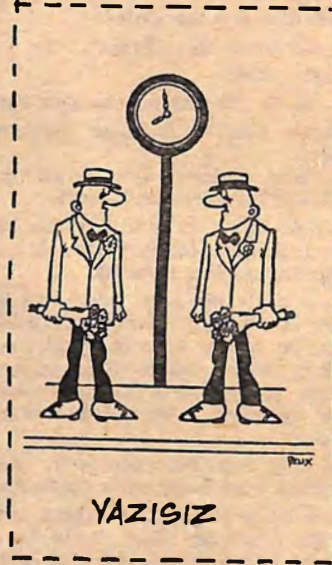
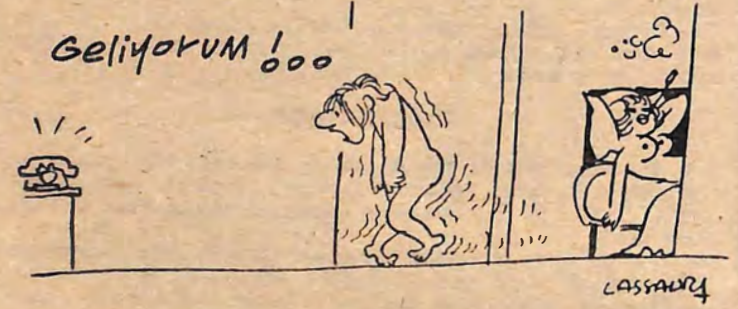
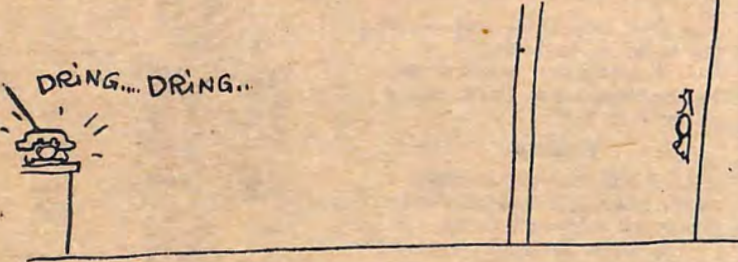
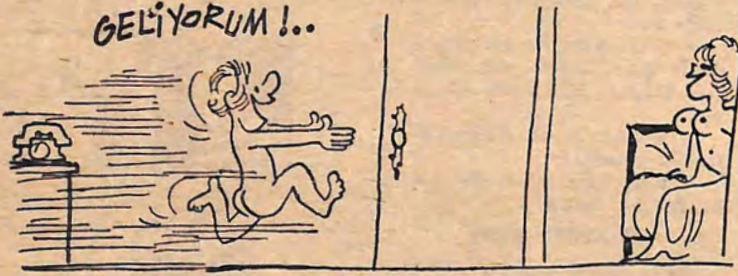
Dünya Karikatürleri

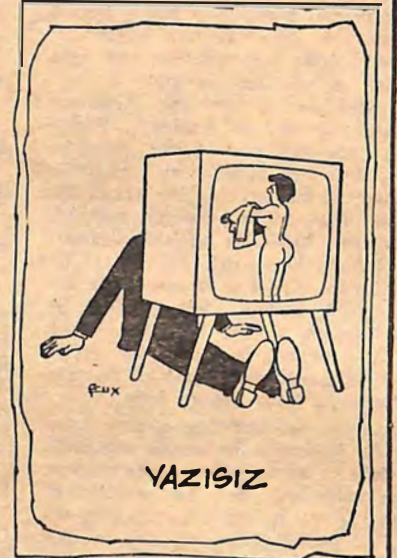
YAZISIZ

— PARMAK İZİ BIRAKMADIĞIMIZA EMİN MİSİN ?..

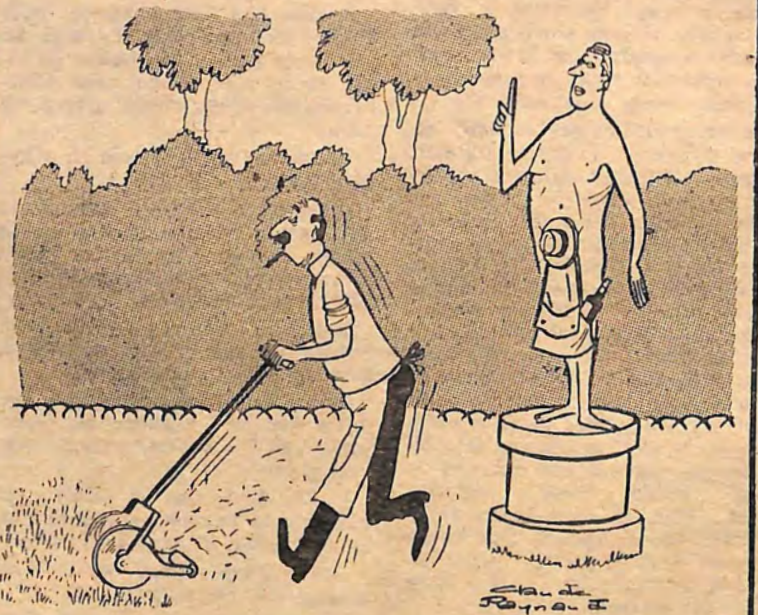
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YALNIZ **öz malınız** KREMLİ
PURO
TUVALET SABUNLARINDA

PURO Tuvalet
Sabunu
gençliğinizi
korur
cazibe ve
güzelliğinizi
artırır

Terkibinde
krem hassaları
bulunan PURO
cildi besler,
kadife gibi
yumuşak,
çiçek gibi
taze yapar

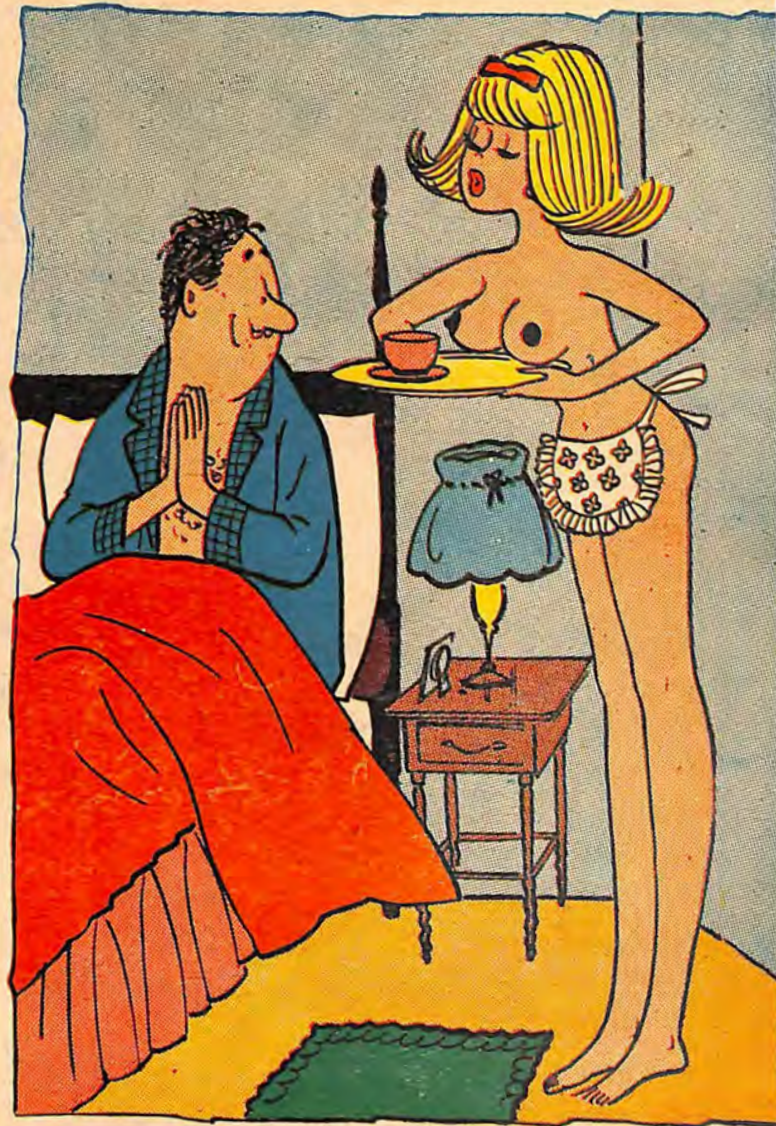
Zevkinize
uygun olan
PURO kokusunu
seçiniz. Hepsi
aynı üstün
PURO
kalitesinin
temsilcisidir.

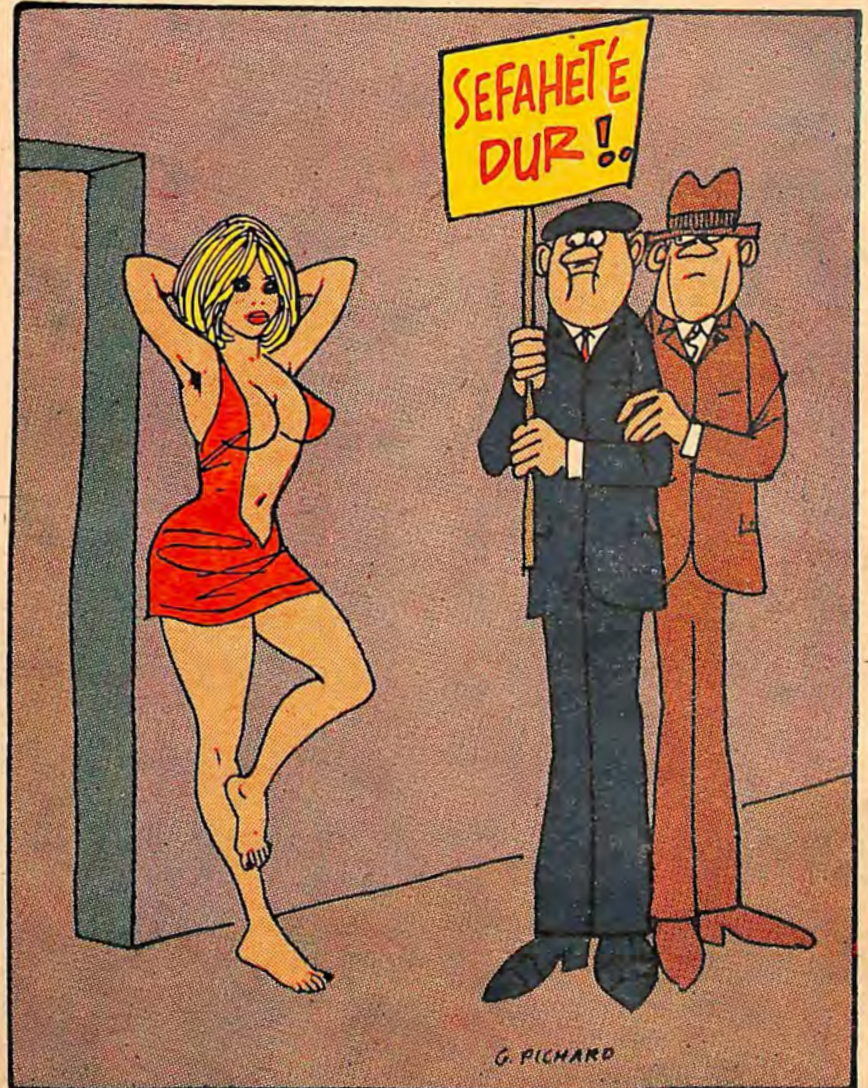
Genç kalmak..
güzel ve cazip
olmak için,
banyo ve
lâvabonuzda
kremlî PURO
Tuvalet Sabunu
kullanınız.

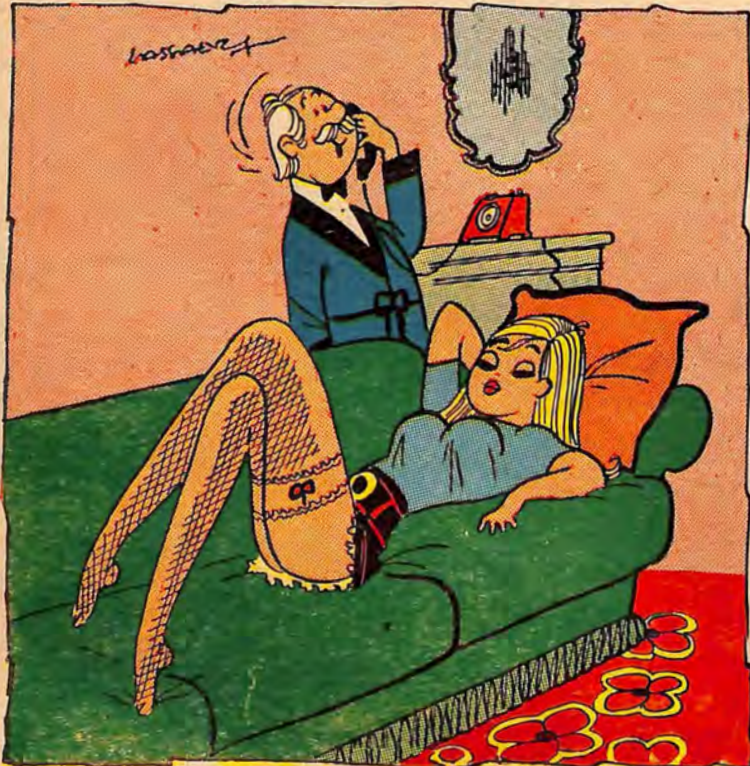
**A
K
B
A**

—BUYURLUN MÖSYÖ, KAHVALTINIZI GETİRDİM!...

—DUR'DAN AKLIMA GELDİ... BURADA BİRAZ DURSAK NE DERSİN?..

DOĞUM GÜNÜM İÇİN KENDİME NE Mİ İKRAM ET- TİM?.. BUNU ASLA TAHMİN EDEMEZSİN KARICIĞIM...